

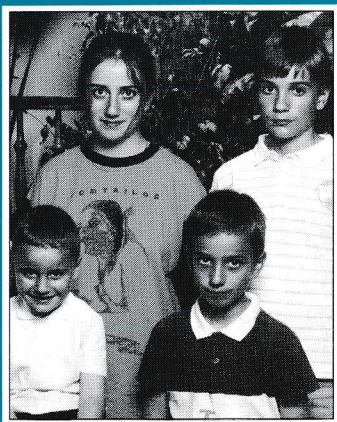
glasilo za salezijansko družino

leto 1994

Salezijanski vestnik

številka

4

Družina Ferenčak

SALEZIJSKI VESTNIK 4/94
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: Katehetski center -
Knjižnice, Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: prof. Berta Golob
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za
kulturo Salezijanski vestnik šteje
med publikacije, za katere se
plačuje 5% davek od prometa
proizvodov. Št.: 415-107/92 mb z
dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V sloven-
skem jeziku izhaja od leta 1904. Po
svetu izhaja v 40 izdajah in v 19 jezi-
kih (letna naklada je preko 10 milijo-
nov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik
vez med člani salezijanske družine.
Izhaja šestkrat letno. Obvešča o
življenju salezijanske družine doma
in po svetu ter posreduje don
Boskovo vzgojno izkušnjo. Vestnik
je don Boskov dar vsakomur, ki
ga želi, torej zastonj. Hvaležni pa
smo za vsak dar, ki nam pomaga
pri kritju stroškov tiskanja.

UREDNIK VAM

Vrhunec romarskih slovesnosti na Rakovniku ob
prazniku Marije Pomočnice je bil v nedeljo
popoldan, ko se je milostni kip

Marije Pomočnice "spustil" s trona nad oltarjem med
pobožno množico. Tako se je Marija sprehodila med
verniki, da bi bolje slišala njihove molitve in prošnje.

S to številko Vestnika se spominjamo 90-letnega
jubileja tega glasila. Veseli smo, da živi. Bilo bi zelo
razveseljivo, če bi po tolikih letih spet postal mesečnik
in bi število tiskanih izvodov lahko povišali na 10.000.
Bog povrni vsem, ki se trudite pri razširjanju in
ohranjanju Vestnika.

Misijonarji nam v živo poročajo o dogodkih v
Ruandi. Bog jim nakloni milost, da bodo lahko lajšali
gorje preizkušanemu ljudstvu.

Župnija v Mužljji (Vojvodina) je doživela dan
zmagoslavja: blagoslovili so novo (podružno) cerkev
sv. Dominika Savia.

Sklad Gimnazije Želimlje je postal živo pričevanje
vaše zavzetosti za vzgojo slovenske mladine.

Gradbeno dovoljenje je prišlo, dela so stekla, saj do
1. septembra morajo biti končana. Bog se bo moral s
svojo milostjo dotakniti še veliko dobrih src, da bomo
zbrali potrebna sredstva.

Seveda boste našli še veliko drugega branja na
straneh srečanja, družine, Marija... Mislim, da vam ne
bo žal, če se boste odločili in vse prebrali, potem pa
Vestnik ponudili tudi drugim.

Že sedaj vas vabim, da si rezervirate čas
11. septembra, ko bomo na Rakovniku slovesno
proslavili 90-letnico blagoslovitve temeljnega kamna
(2. VI. 1904) in 70-letnico posvetitve (8. IX. 1924)
svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku.

To bo priložnost, da se Mariji zahvalimo za vse
prejete milosti, ki nam jih že toliko časa deli na tem
milostnem kraju.

Bodimo povezani v molitvi!

Tone Ciglar

KLIC ZGODOVINE

Ko pišem te vrstice, sem še močno pod vtisom obiska med sobrati v Srbiji, Črni gori in Albaniji. Sredi tako različnih okoliščin močneje začutiš, kako je don Bosko velik dar človeštvu.

Ta isti dar je prebudil strmenje naših rojakov in sobratov ob začetku tega stoletja. Pri jesenskem romarskem shodu na Rakovniku v Ljubljani se bomo spominjali, da so pred 90-imi leti blagoslovili temeljni kamen svetišča Marije Pomočnice in ga pred 70-imi leti posvetili. Prav tako bomo izrekli Bogu zahvalo, da so salezijanci skoraj takoj po prihodu v Slovenijo našli pogum in začeli izdajati glasilo, neke vrste salezijanski vestnik (leta 1904 z naslovom Don Bosko). Na Kodeljevem v Ljubljani pa bomo na začetku oktobra praznovali 75-letnico salezijanske navzočnosti, ki je dala dvojce močnih sadov: mladinski center in svetišče sv. Terezije Deteta Jezusa. Veselimo se, da bo tedaj med nami škof Terezijinega mesta Lisieuxa, ki je tokrat salezijanec msgr. Pierre Piccan.

Pogled v preteklost nikakor ne prebuja v nas kake nostalgije, marveč čut dolžnosti za prihodnost. Osebnost slišim iz zgodovine trojni klic za prihodnost (še posebej sedaj, ko smo v Sloveniji vsi na neki način na začetku; jaz sem pa na začetku novega šestletja):

- Klic po pogumu. Prvi salezijanci so se takoj lotili velikih in širokopoteznih nalog. V marsičem so s svojim življenjem in delom zaznamovali slovenski prostor in Cerkev. Niso imeli drugega bogastva, kakor zvestobo don Bosku in zaupanje v Marijo Pomočnico. S tem bogastvom so premogli veliko.

Gospoda zgodovine prosimo, naj tudi nam podari tega bogastva.

- Klic po povezovanju. Vemo, da so prvim don Boskovim učencem pripravili pot salezijanski sotrudniki in don Boskovi prijatelji. Veselimo se, da je toliko odličnih slovenskih duhovnikov, zlasti še ljubljanskih, omogočalo spoznavanje don Boska in prihod salezijancev. Ljubezen do Marije Pomočnice, ki so jo izžarevali prvi prebivalci Rakovnika, pa je salezijanski družini odpirala pota do slehernega slovenskega naselja.

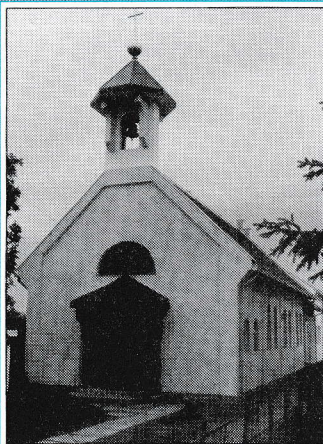
Kako zelo želimo, da bi se danes ponavljal ta prvi čudež!

- Klic po odgovoru na potrebe časa in kraja. Sprašujemo se, kako to, da se je prva salezijanska navzočnost tako močno zakoreninila med nami in pognala toliko sadov.

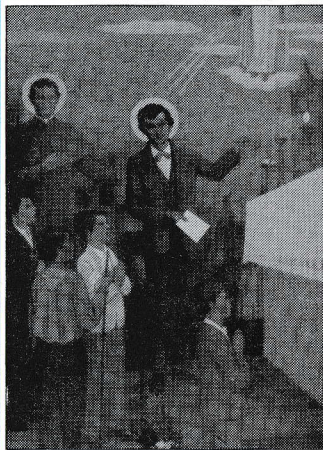
Pritrditi moramo, da so znali kot skupnost odgovoriti na velike potrebe takratne mladine in da so dobro razumeli ljudski čut našega naroda. Zunanje okoliščine so se sicer spremenile, vendar še vedno ima vsaka skupina svoje potrebe in vsaka narodna skupnost svojo "dušo". Svetega Duha prosimo, da bi tudi nam danes podelil ta čudoviti dar duhovnega razločevanja. Prav je torej, da iskreno praznujemo, da bi mogli tudi prav živeti in delati.

Dragi prijatelji, vem, da čutite mojo prošnjo, da bi bili v tem odgovornem času združeni. Hvala in pozdrav z Rakovnika.

Stanislav Hočevar
inšpektor

MUŽLJA

NOVA CERKEV SV. DOMINIKA SAVIA

Bilo je v nedeljo, 15. maja, v Mužlji, sredi tiste neskončne vojvodinske ravnine, kjer je tudi vročina povsem drugačna, kot pri nas. V soboto so z neverjetno mimostjo in preudarno počasnostjo zaključevali še opaz na stolpiču pri zvonu, streho nad vhodom, sliko v glavnem oltarju, parket v župnijskih prostorih. Hkrati so ženske kuhale kavo in čistile, kar je bilo treba. Otroci so imeli sredi gradbišča vajo za jutrišnjo slovesnost.

Napočil je čas blagoslovitve cerkve. Kdor jo je videl v soboto, ni mogel verjeti, da je to res. Vse je bilo na svojem mestu, vsak je vedel, kaj je njegova naloga. Škof msgr. László Huzsvár je z velikim šopom pušpanovih vej blagoslavljal novo cerkev v čast sv. Dominika Savia.

Hkrati s posvečenjem cerkve je bilo v nedeljo dopoldne srečanje mladih. Veliko se jih je zbralo k molitvi, maši, premišljevanju in seveda tudi pri igri. V teh mladih je neki skrivni žar, ki ga v Sloveniji ne vidimo več tako pogosto. So polni idealov.

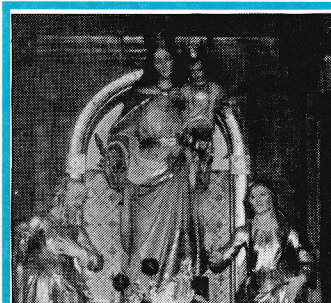
Čeprav pravijo za nas Slovence, da smo gostoljubni in odprti, mislim, da se lahko še mnogo naučimo tudi od drugih ljudi in narodov, kjer jezik ni pomemben, ker vidiš besede, ki ne potrebujejo besed.

Rafo P.

MINISTRANTSKI KVIZ

V nedeljo, po prazniku sv. Dominika Savia, zavetnika ministrantov, se je na Rakovniku zbralo preko 200 ministrantov ljubljanskega arhidioakona, da bi se pomerili v kvizu. Odgovarjali so na vprašanja iz življenja sv. Klare ter iz poznavanja Gospodovih praznikov. Prehodni pokal so osvojili ministranti župnije Ježica.

Lmk

VERŽEJ

PRAZNOVANJE MARIJE POMOČNICE

Dopoldne, 22. maja, se je vila procesija s kipom Marije Pomočnice po Veržeju; Marijo so nosili fantje, deklic za spremstvo pa je bilo komaj kaj, saj jih je revija pevskih zborov zvalila v Ljutomer. Zbralo se je precejšnje število romarjev z obeh bregov Mure, tudi k popoldanski uri molitve ob letošnjem letu družine.

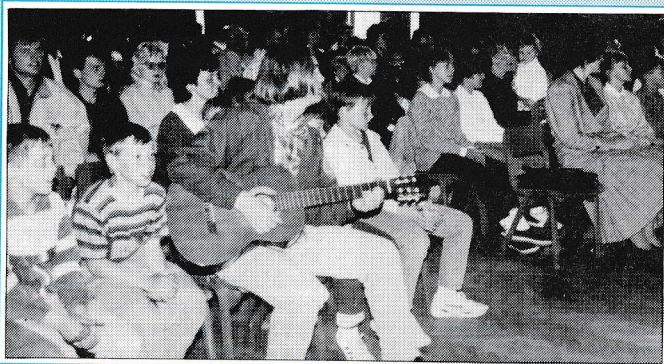
Ivan H.

RAKOVNIK

ROMARSKI SHOD

Koliko se je v dneh romarskega shoda premotilo pred rakovniško Marijo Pomočnico, ve samo Bog. Začelo se je z nočnim bedenjem mladine s petka na soboto, nadaljevalo s celodnevni molitvenim srečanjem za duhovne poklice, potem z večerno pobožnostjo pri lurški kapeli; nato je veliko romarjev bedelo vso noč in molilo; nedeljski spored se je začel z mašo ob peti uri in dosegel svoj vrh v popoldanski pobožnosti, ko je Marija v procesiji stopila med svoje ljudstvo, da je od blizu poslušala zaupne molitve in pesmi.

BOŠTANJ

SREČANJE DRUŽIN

Na svetovni dan družine, 15. maja, smo v župniji Boštanj organizirali srečanje družin. Staršem in mladini sta na temo Znova zaživimo v družini spregovorila zakonca Štefanič iz Kočevja. Otroci so imeli svoj program s

s. Ireno in animatorji. Po kosilu iz popotne torbe so ob petju, glasbi in plesu otroci in mladinci uprizorili nekaj poučnih prizorov iz družinskega življenja. Program je popestril boštanjski cerkveni pevski zbor. Evharistično bogoslužje je vodil dr. Alojzij S. Snoj. Upamo, da bo drugo srečanje v nedeljo, 9. oktobra.

Helena in Petra

profesor pedagogike, pa nam je na kratko predstavil don Boskovo vzgojno metodo: "Rad vas imam!" Janez Vodičar, voditelj Doma, je utemeljil nagrajena slikarska dela dijakov in dijakinj. Zapel je še mešani pevski zbor Gimnazije, člani instrumentalne skupine pa so zaiigrali odlomek iz opere Carmen. V drugem delu prireditve so igralci in igralko zelo dobro uprizorili veseloiigro Skupno stanovanje.

Po programu v dvorani smo si ogledali že omenjeno slikarsko razstavo ter ob prijetnem kramljanju tkali še pristnejše medsebojne vezi.

Storite, da bo Bog stopil v srca mladine ne samo skozi vrata cerkva, ampak tudi šol in delavnic.

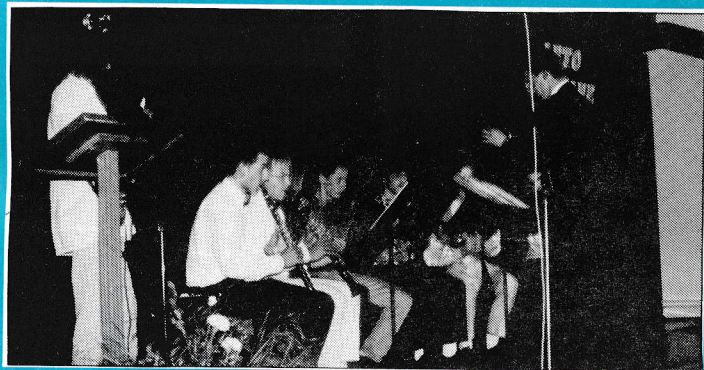
Namen salezijanske družbe je poučevati mladino v znanostih, še bolj pa v krščanskem nauku.

Sv. Janez Bosko

ŽELIMLJE

ŠOLSKA AKADEMIJA

V nedeljo, 15. maja, na dan družine, je bilo v želimeljski dolini zopet živahno. Zaključno prireditev oz. šolsko akademijo so poleg staršev dijakov in dijakinj ovekoveličili številni ugledni gostje iz cerkvenega in političnega življenja. Ravnatelj Marjan Kuralt se je še enkrat ozrl na prehojeno pot v iztekajočem se letu, g. Tone Ciglar,

SREČANJE DRUŽIN

Na praznik sv. Jožefa, delavca, varuha svete družine, so se v Želimljem zbrale številne družine. Tokrat je staršem o pogovoru v družini spregovoril profesor g. dr. Vinko Potočnik. Otroci pa so imeli v tem času svojo zabavo. Spodbudno je, da številni mladi iz želimeljske ustanove in od drugod ob takih priložnostih radi priskočijo na pomoč ter si tako tudi sami nabirajo potrebne izkušnje.

bila še bolj navdušena in vesela. Navdušenje in pričakovanje se je še stopnjevalo pri spoznavanju z vsemi drugimi sestrami in nekdanjimi gojenkami.

Vseh udeleženk srečanja nas je bilo 84. Vsa predavanja so bila na temo Družina in nova kultura. Pričevanja družin in razmišljanja o pomenu družine so se strjevala v enkratne in realne zaključke. Pomembnost družine je, posebno v današnjem času, tako velika, da je nobena človeška družba ne more nadomestiti. Kaj vse kvari odnose v družini: premalo pogovora, premalo zaupanja in medsebojne ljubezni ter spoštovanja. Vse to je danes še posebej zaskrbljujoče. Zato smo poklicani vsi, tisti, ki imamo družine, in tisti, ki jih nimajo, da na različne načine pomagamo ohranjati in reševati vrednoto družine. Naj bo vsak član družine sprejet z največjim možnim spoštovanjem in ljubeznijo. Pri tem naj nam pomaga Bog in Devica Marija, ki je vzor žene in družinske matere.

Vsa ta razmišljanja so se začela s sveto mašo, ki nam je dala moči in razsvetljenja ter posluh za razumevanje in ohranitev teh lepih in bogatih misli.

Srečanje se je končalo 24. aprila z veselim večerom. Obogatene z novimi spoznanji in prijateljstvi smo se nato naslednje jutro razšle. S s. Tončko sva se vrnili domov šele v torek, utrujeni, pa vendar bogatejši za vsa ta spoznanja.

Hvala Mariji Pomočnici za to srečanje, za vodstvo in dajanje vedno novih moči v vsakdanjem življenju v družini.

*Helena Bricelj
bivša gojenka HMP*

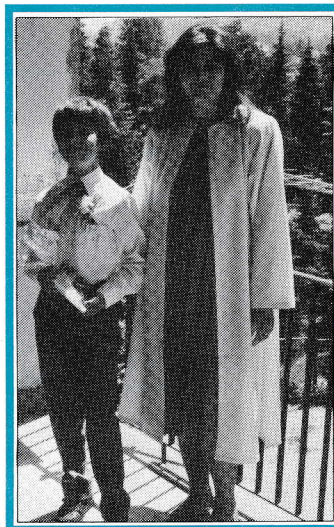
RAKOVNIK

SREČANJE ZASTOPNIKOV SD

V soboto, 4. junija 1994, smo se srečali predstavniki salezijanskih župnij in ustanov v Sloveniji, da bi skupaj razmišljali o don Boskovem apostolskem gibanju, ki na različne načine deluje za reševanje mladine, predvsem o veji salezijanskih sotrudnikov. Ta dan je bilo na

dali še baziliko Marije Snežne. Tam sva prosili, da bi zares z vso zavzetostjo prisostvovali srečanju, da bi le-to potem obrodilo bogate sadove.

Prišla je težko pričakovana ura najinega odhoda v Morlupo. Na dogovorjenem mestu so že čakale udeleženke srečanja. Kar sapa mi je zaprlo, ko sem videla, koliko sester, deklet in starejših oseb je z istim ali podobnim navdušenjem pričakovalo to srečanje. Moji dvomi in strah so v hipu izginili, ko sem se srečala s

predsednico Mednarodnega združenja nekdanjih gojenk hčera Marije Pomočnice, gospo Rosaldeo Mariso. Tako lepega sprejema sploh nisem pričakovala, zato sem

MORLUPO

SREČANJE BIVŠIH GOJENK HMP

Evropsko srečanje nekdanjih gojenk hčera Marije Pomočnice v Rimu

Mednarodno združenje nekdanjih gojenk hčera Marije Pomočnice organizira vsaki dve leti delovno srečanje, na katerem se oblikujejo splošne smernice za življenje in delovanje nekdanjih gojenk hčera Marije Pomočnice. Letos se je tega srečanja poleg s. Tončke Mešiček, ki je odgovorna za nekdanje gojenke pri nas, prvič udeležila tudi ena od bivših gojenk. Takole je opisala svojo izkušnjo.

Povabilo, da bi se udeležila srečanja nekdanjih gojenk hčera Marije Pomočnice v Rimu (Morlupo), me je zelo razveselilo. Toliko bolj sem bila vesela, ker sta mož in moja mama takoj pripravljena v času moje odsotnosti poskrbeti za otroka (10 in 5 let). Z veseljem sem se začela pripravljati na to srečanje. Ko je prišel ta težko pričakovani dan, 22. april, zame poln vznemirjenja in negotovosti, sva s s. Tončko odpotovali v Italijo. Malo sem se bala dolge vožnje, vendar želja po novem doživetju je bila močnejša.

Vožnja je potekala brez nevšečnosti, zato sva prispeli iz Trsta v Rim v sedmih urah. Prišli sva še pred časom, zato sva si pred nadaljevanjem poti v Morlupo ogle-

Rakovniku tudi Čarno jezero, festival veroukarjev osnovnih šol, kar je srečanju dalo še poseben čar.

Po uvodu inšpektorja, g. Stanislava Hočevarja, smo iz pisma Diognetu prebrali o mestu kristjana v svetu, namreč, "kar je telesu duša, to so na svetu kristjani". Dr. Alojzij S. Snoj nam je predstavil poklic kristjana laika v trojni službi pri izvrševanju svojega deleža pri graditvi Kristusovega telesa. Tone Ciglar je nizal misli ob naslovu Mi pred izzivi časa in don Bosko. Ljudje smo nositelji odrešenja drug drugemu. Jezus je gradil na apostolih, don Bosko na združenju dobrih kristjanov.

Sledilo je delo po skupinah, v katerih smo ugotavljali: da so starši prvi in glavni vzgojitelji svojih otrok, potrebujejo pa pomoč; veliko možnosti je za zbiranje mladih zakoncev, ki jim lahko posredujemo don Boskovo vzgojno izkušnjo; mladi so potrebni družabnosti, razvedrila, vsestranske pomoči odraslih, ki so z ljubeznijo z njimi, kar je možno posredovati v oratoriju; mnogi bi želeli živeti poglobljeno krščansko duhovnost, kot jo je v Cerkvi uresničil don Bosko... Za vse to je treba veliko dejavnih in velikodušnih kristjanov, ki bi se povezali v salezijski družini na slovenski ravni. Veseli smo, da smo lahko pri tem sodelovali...

D. P.

SVET - VELIKA DRUŽINA

Mnogo poti se je v soboto, 4. junija, zilo na Rakovnik. Otroci z vseh koncev Slovenije in tudi Hrvaške - vseh je bilo okoli 1.400 - so se zopet srečali na Čarnem jezeru. Skupaj so obhajali zaključek veroučnega leta.

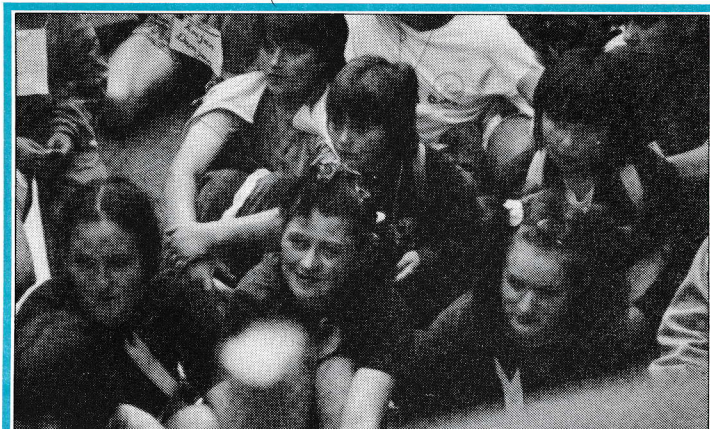
Letos so organizatorji Čarnega jezera, sestre HMP in salezijanci, dal vsemu dogajanju "svetovno" razsežnost. Igre in zabava za otroke so se odvijale na več "kontinentih", ki so nas v letu družine spominjali, da je ves svet ena sama družina in da smo si med seboj vsi bratje in prijatelji.

Mladi z Bleda so pripravili kontinent Afrika. Otroci so spreminjali svoje frizure, poslušali pripovedke o slonih in krokodilih, se učili afriških

pesmi, podali so se tudi na safari, na lov na velike afriške živali. V Severni Ameriki - kontinet so oblikovali animatorji z Iga - so otroci podoživeli ves čar divjega zahoda: boje med Indijanci in kavboji, konjske dirke, indijanski ogenj in šotore... Animatorji z Radelj so oživljali slovensko pesem in slovenske plese. Mnogo otrok se je vrtelo na tiste včasih že kar pozabljene melodije: Ob bi-

Nika iz Cerknice. "Meni pa Severna Amerika." "Meni pa tako poceni sladoled." "Meni pa pes Tim, ki ga je imel varnostnik na letališču."

Dan smo zaključili z daritvijo svete maše, ki jo je daroval g. inšpektor. Skupaj z otroki je razmišljal o tem, kaj je treba storiti, da seme, ki ga Bog seje v naše življenje, vzkljuje. Otroci so lepo sodelovali, še posebej s petjem. K

strem potočku je mlin, Koga ona rada ima... Mnogi so bili navdušeni nad kontinentom Avstralija. Otroci so se morali podati na pravi lov za zakladom, se spopadati z mnogimi ovirami, streljati z lokom. Animatorji s Kodeljevega so se zelo potrudili. Izvirna je bila tudi skupina animatorjev Gimnazije Želimlje. Pripravili so domišljijski kontinent Luža park. Otroci so se srečali z očetom Oblakom in Mavrico. Pokukali so v njihov čudežni svet.

Otroci so prišli na posamezne kontinente preko letališča, ki so ga vodili animatorji z Rakovnika. Vsak je dobil vozovnico, vedno znova se je moral naročiti na nov let, pred vsakim poletom je moral opraviti carinski pregled in kontrolo - skratka, kar komplicirano je bilo vse skupaj.

"Na Čarno jezero smo se animatorji z Iga pripravljali kar tri mesece," je pripovedovala Špela. "Najprej so zorele ideje, nato smo izdelovali posamezne rekvizite, razdelili smo si naloge. Delali smo z velikim veseljem in zagretostjo. Še posebej smo veseli, da je danes vse skupaj tako lepo uspelo."

"Najbolj mi je bila všeč Avstralija," je ob koncu dneva ugotovila

temu jih je spodbujal tudi ansambel Žarek iz Sevnice, ki je spremljal pesmi.

Otroci so preživeli na Rakovniku bogat dan. Teh doživetij se bodo še spominjali, o njih bodo pripovedovali drugim.

Včasih je dovolj že, da človek preživi samo en dan nekoliko bolj polno, z več naboja, in vse njegovo življenje postane drugačno. In ta dan je na Rakovniku bil tak: nenarejeni iskreni smo bili med seboj in s svojim Bogom. Zato je bilo vse tako lahko in preprosto, vse prežeto z Božjim. Naučili smo se novo pesmico:

*Nič ne de,
če so poti polne senc ali luči,
če me vodiš za roko,
vse molitev je lahko.*

Salezijanska pot svetosti ne more obiti veselja. Sredi veselja, smeha, igre, sredi praznovanja življenja vstopa v srca mladih Bog. Postane tihi spremljevalec, ki ohranja naše veselje pristno, prežeto z Božjim Duhom; daje pomoč, da tudi sredi težkih trenutkov, ki jih življenje prinese, ohranimo upanje v duši. LMC

Prvič sem se srečala s salezijanci, ko sem bila še otrok doma na kmetiji pri Sv. Trojici v Jurkloštru. Bilo je na praznik Svete Trojice. Mnogo romarjev je prišlo na tisti dan počastiti Boga. Moj oče je bil ključar te cerkve. Župnik je povabil za ta praznik salezijance z godbo na pihala. Oče jih je povabil na dom. Ko sta jim oče in mati postregla s tem, kar sta pač imela, so v zahvalo tako lepo igrali in peli, da smo vsi strmeli. To je bilo za nas otroke in za vso družino kot v raju; kaj lepšega si nismo mogli misliti. Še danes imam to čudovito srečanje v najlepšem spominu.

Ko me je življenjska pot privedla v Slovenske Konjice, sem imela priložnost priti v stik s katehetom g. Pavlom Pučkom, ki je takrat služboval v Konjicah. Bil je zelo dober duhovnik. Posodil mi je knjigo, veliko in debelo, življenjepis sv. Janeza Boska. Sklenila sem, da hočem tudi jaz storiti kaj

dobrega za duhovnike, misijonarje in mladino. Ko se mi je ponudila prva priložnost, sem se vključila v molitveno skupino za duhovne poklice, ki jo vodijo salezijanci. Večkrat sem bila tudi na duhovnih vajah. Ker je Salezijanski vestnik neko duhovno vezilo, ga dobivamo vsi molivci. Vestnik razdelim po možnosti sama štirinajstim članom. Tudi prostovoljne prispevke za stroške tiska pobrem v

Deluje na Papui Novi Gvineji. Povezujejo nas tudi njegova pisma, ki so polna energije, veselja, pa tudi ogromnega truda za vse dobro. Bogu hvala za vse slovenske duhovnike in misijonarje, za ves njihov trud za zveličanje duš. Bog bodi vsem bogat plačnik.

Lepo spomine imam na skupne molitvene dneve za duhovne poklice na Rakovniku. Zberejo se molivci z vse Slovenije. Lepo

OD GODBE DO DOBRODELNOSTI

začetku leta, kolikor pač kdo zmore dati.

Voditelj duhovnih vaj nas je spodbujal, da bi molivci posebno skrbeli in molili za misijonarje in duhovne poklice in misijone po možnosti tudi finančno podprli. To mi je dalo misliti, če tudi jaz ne bi začela s to akcijo. Nekaj me je gnalo k temu; začela sem strahoma pri molivkah, da bi kaj malega darovale vsak mesec za misijone. Bila sem presenečena; nekatere so se takoj navdušile, da bodo po možnosti prispevale v ta namen. Tako že več let zbiram prostovoljne prispevke za najbolj revne v misijonih. V tej zbirki mi veliko pomaga sin Črtomir. Na tej podlagi sem spoznala veliko salezijanskih duhovnikov in misijonarjev. Najbolj sem prišla v stik z misijonarjem g. Jožkom Kramarjem. Ko pride na oddih v domovino, me obišče. Po njegovem pripovedovanju in branju njegovih knjig sem zvedela, koliko truda vloži ta dobri misijonar, da bi vsaj nekaj duš pridobil za Boga.

je biti v tej cerkvi, ker je Marija Pomočnica tako lepa z Jezuškom na rokah, da mi je bilo vedno težko zapustiti ta milostni kraj.

Za leto družine bi rada položila ne srce mladim družinam, da svojih otrok ne bi razvajali, pač pa bi jih vzgajali ob branju Svetega pisma in skupni molitvi svetega rožnega venca. Za Vestnik bi želela, da bi ga vsi radi prebirali, pa tudi podpirali za stroške tiska, ker ta bogati list je vreden naše podpore.

O sebi naj povem, da sem poročena, imam dva sina, osem vnukov, ki jih imal vse zelo rada.

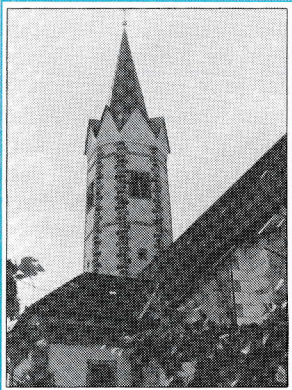
Franja Žagar

Škalska 11

63210 Slovenske Konjice

Delajmo dobro vsem, slabega nikomur. Ne utrudimo se delati dobro in Bog bo z nami.

Sv. Janez Bosko

Med razgibanimi griči in dolinami zanimive dolenske pokrajine, ter ravnino ob reki Krki, leži škocjanska fara. Razteza se od Kostanjevice do gričevja, ki meji na tržiško in boštanjsko župnijo - pet ur hoda z enega konca župnije do drugega. Po ravnini so večje vasi, po gričih ležijo manjši zaselki.

Na mestu podružnične cerkve Otok je že v rimskem času bilo mesto, ki se je pozneje imenovalo Gotno Brdo. V XI. stoletju ga je "divji Atila" razrušil. Ko so bili Ogri premagani, so mesto obnovili. V XV. stoletju so mesto večkrat izropali Turki in ga porušili. Zato so sedež župnije prenesli z Otoka v Škocjan. Pred dvema letoma smo praznovali petstoletnico prenosu župnijskega sedeža. Ob tej priložnosti smo imeli tudi misijon, da smo se ob spominu obletnice tudi duhovno poglabili.

Poleg župnijske cerkve ima župnija še deset podružničnih cerkva; pri sedmih so tudi pokopališča. Sedanja župnijska cerkev je že tretja na tem mestu. Zgrajena je bila

leta 1780. Ima lepe baročne oltarje. Od podružničnih cerkva je najbolj znamenita romarska cerkev Rožnovenska Matere Božje na Stopnem. V XVII. stoletju je strela uničila cerkev. Ostal je samo prezbitერიj. Zraven so dozidali novo cerkev. V prezbitერიju so odkrili več kot petsto let stare freske.

Najpomembnejša osebnost župnije je dr. Ignacij Knoblehar. Bil je eden največjih slovenskih

treh skupinah. Poleg starejšega mešanega pevskega zbora imamo še mladinski zbor. Nedeljske maše so redno v Škocjanu, na Telčah in na Otoku, zelo pogosto pa še v Dolah, pri Sv. Tomažu in na Druščah.

Družine so v glavnem delavske. V večini mlajših družin sta oče in mati zaposlena. Kmetov je malo. Veliko se jih poleg službe ukvarja s kmetijstvom. Zelo pomembno mesto imajo vinogradi

ŠKOCJAN PRI NOVEM MESTU

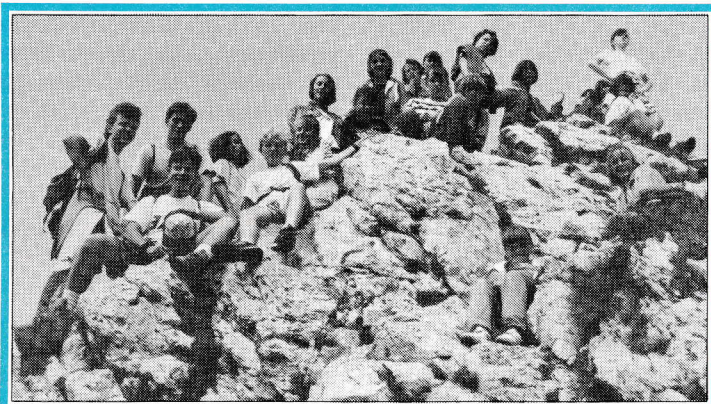
misijonarjev. Kot prvi Evropejec je ob reki Nil prišel skoraj do ekvatorja. Pomemben je tudi kot raziskovalec in etnograf. V Škocjanu je bil rojen tudi duhovnik in jezikoslovec Fran Metelko, znan po črkopisu metelčica. Rojak škocjanske fare je tudi sedanji salezijanski inšpektor Stanislav Hočevár.

Župnija ima nekaj čez tri tisoč ljudi. K verouku hodi okrog 350 otrok. Verouk je na treh mestih. Mladinska srečanja so v

z zidanicami. Ljudje so zelo skrbni in delavni. Tudi pri urejanju in vzdrževanju cerkva zelo lepo sodelujejo.

Letos, 8. maja, smo imeli birmo. K birmi so šli veroučenci 6., 7. in 8. razreda, skupaj 143. Priprava je bila v desetih birmanjskih skupinah. Skupine je zavzelo vodilo dvajset mladincev. Poleti bodo tudi počitnice za otroke in mladino na Trsteniku, na Pohorju in v Ankaranu.

Fran Brečko

Moje bivanje v Salezijanskem zavodu v Veržeju, ki ga stalno izrezujem iz svojega 78-letnega življenja, je najlepši in najsrečnejši del mojega popotovanja po trnjevi zemeljski skorji. Po svoji materi sem dobil katoliško vero, po Mariji Pomočnici in don Bosku sem jo poglobil in utrdil. Tako

VERŽEJSKI SPOMINI

V zavodu sva bila dijaka nekaj časa z bratom. Na dvorišču sva napolnila slamnjači s slamo tako močno, da sva že prvo noč popadala na tla. Potem je prišlo na vrsto domotožje. Ni čuda, iz čudovite ljubezni blage svetniške matere in toplega družinskega ognjišča sva padla v skoraj samostansko življenje, še najbolj zaradi tega, ker sva blažji, postopni in vzgojno vodení prehod zamudila. Največkrat naju je prijelo v obednici, da včasih nisva mogla jesti in so nama solze kapljale v krožnik. Gospod Luskar naju je

tolažil, kakor je vedel in znal, vendar preveč humoristično. Prišlo je tako daleč, da je mama proti vsem pravilom zavoda zaprosila ravnatelja g. Jožeta Tkalcica, mladega, zelo sposobnega duhovnika in pedagoga, za en dan in noč dopusta, čeprav sva bila v zavodu komaj mesec dni. Dovolil je kljub ugovorom. Potem sva tri ure pešačila. To je bil za naju "raj na zemlji".

V naslednjem letu in pozneje, ko sem bil v zavodu kot doma, sem večkrat tolažil žrtve domotožja. Nekoč sem našel v kotu zavodskega dvorišča 12 letnega

prvošolca Lojzeta Šijanca (umrl na avstrijskem Koroškem, pokopan pri Sv. Juriju ob Ščavnici). Ležal je v prahu na tleh, ves obupan. Komaj sem ga potolažil. Domov pa ni smel prej kot za štefanovo, ko smo bližnji pešaki smeli na obisk, drugi dan pa nazaj.

Pri učenju nama je z bratom trda predla pri prvem tromesečju I. razreda. Posebno pri latinščini nisva vedela, za kaj pravzaprav gre. Zame pa je bila še matematika prava strahota. Kazalo je tako, da bova zaradi nesposobnosti mamo strašno razočarala in jo domotožju na ljubo popihala domov. Tedaj je klerika Podlipnika zemenjal France Cigan; on je bil najina rešitev. Tudi sedaj, po tolikem času, še nisem srečal tako čudovitega človeka. Prevzel je latinščino, glasbo in še marsikaj. Da sem bil v tretjem razredu interno v zavodu odličnjak, je njegova zasluga, čeprav sem imel v Mariboru pri izpitih smolo. Žal je bil v Veržeju samo nekaj mesecev do konca tistega šolskega leta. Nikoli več se pozneje nisva videla. Njegovo plemenito in glasbeno bogato življenje se je končalo v Ljubljani.

O dnevnem, hišnem redu ne bom pisal. Na videz je bil strog, a samo na videz. Bil je tako lepo vzgójen, prepleten z učenjem, razvedrilom, molitvijo, osebnimi in hišnimi opravili.

(se nadaljuje)

Jakob Šešerko

Kjerkoli živite, povsod se izkažite kot dobri kristjani in pošteni ljudje. Na tak način boste pokazali, da ste zares don Boskovi sinovi.

Sv. Janez Bosko

MOLITE Z DRUŽINAMI, MOLITE ZA DRUŽINE

Dragi prijatelji, molivci za duhovne poklice!

Papež Janez Pavel II. je svoje pismo ob letošnjem molitvenem dnevu za duhovne poklice namenil krščanskim družinam. Med drugim je zapisal: "Čeprav se je v zgodovini spremenilo mnogo stvari, ostane družina najobsežnejša in najbogatejša šola človečnosti in daje najboljše izkustvo svobodno podarjene ljubezni, zvestobe, medsebojnega spoštovanja ter ohranjanja življenja. Njena posebna naloga je, da ohranja in posreduje vrline in pojmovanja vrednot s pomočjo vzgoje otrok ter tako pospešuje in gradi blagor posameznika in skupnosti..."

Če krščanski starši ljubeče skrbijo za svoje otroke že od prvih dni življenja, jim z besedo in zgledom posredujejo pravi in doživetni odnos do Boga, ki temelji na ljubezni, zvestobi, molitvi in poslušnosti. Tako vzgajajo svoje otroke za svetost ter odpirajo njihova srca za glas Dobrega Pastirja, ki kliče vsakega človeka, da gre za njim in išče naprej božje kraljestvo.

V tem zrcalu božje milosti in človeške odgovornosti si moremo družino predstavljati kot 'vrt' ali kot 'prvo gnezdo', na kateri lahko semena duhovnega poklica, ki jih Bog seje s polnimi rokami, klijejo in rastejo do polne zrelosti." Duhovnikom papež v pismu za veliki četrtek posebej naroča: "Molite drug za drugega, molite z družinami, molite za družine!"

V tem duhu so potekala razna molitvena srečanja na nedeljo Dobrega Pastirja, molitvena srečanja v aprilu in maju na Kureščku, v Veržetu, kakor tudi letno molitveno srečanje molivcev na Rakovniku v svetišču Marije Pomočnice. Posebno pestrost molitvenemu dnevu na Rakovniku so vtisnile družine, ki so lepo sooblikovale dopoldansko molitveno bogoslužje in pa molitveno bedenje mladih pod geslom: Karkoli vam poreče, storite!

Številna molitvena srečanja z lepo udeležbo in globokim molitvenim čutom kažejo, da se med nami, kakor tudi drugod po svetu, prebujata zavest, da je duhovne poklice treba izmoliti.

Časopis Trionfo del cuore, februar 1994, poroča: "Ker je bilo semenišče škofije Hertogenbosch do pred enim letom prazno, je škof Ter Schure, SDB, odločil, da bo od Boga izprosil duhovne poklice. Vsak dan naj bi v ta namen dve uri molili pred izpostavljenim Najsvetejšim. In Bog je uslišal molitve. Za zimski semester 1993/94 je že 50 pripravnikov za duhovniško službo v semenišču te nizozemske škofije. Še naprej opravljajo dve uri molitve na dan pred Najsvetejšim." Čudeži se še dogajajo...

Ko se v teh dneh zahvaljujemo Bogu za dar letošnjih novomašnikov, kakor tudi redovnikov in redovnic, ki so že ali še bodo letos izrekli svoje zaobljube, jim želimo Božjega blagoslova in Marijinega varstva na njihovi življenjski poti. Molivci, hvala za vaše molitve in lep pozdrav.

Ivan Turk

Boštanj, 31. V. 1994

MOLITVENI NAMENI

AVGUST

Moč in trdnost medsebojne povezanosti v krščanski družini, to je osnovni pogoj za rast in dozorevanje duhovnih poklicev (Janez Pavel II.).

Molimo za družine, da bi v počitniških dneh, medtem ko bodo doživljale sproščenost dopustniških dni, hkrati povabile Jezusa v svojo sredo. Spregovoril jim bo po skupni molitvi, če si bodo vzeli čas zanj, in po branju Svetega pisma.

SEPTEMBER

Drugi vatikanski zbor uči, da je delo pot k svetosti; in to iz več razlogov: ker daje priložnost za izpopolnjevanje samih sebe. Delo namreč razvija človekovo osebnost, njegove vrline in sposobnosti.

Molimo za naše družine, da bi jim delo ne pomenilo zgolj pridobivanja sredstev za življenje, ampak posnemanje Jezusa Kristusa, ki je opravljal ročna dela in ki z Očetom vedno dela za zveličanje duš. Tako je mogoče preko vsakdanjega dela rasti v svetosti. Zemlja, zrahljana na ta način, bo ugodna za kalitev semen duhovnih poklicev.

K Bogu so odšli po plačilo

Helena Simončič, Leskovec
Marija Turk, Podpreska
Marija Pantar, Podpreska
Marija Obrulk, Moše
Rajko Zemljčič, Sv. Lenart,
oče duhovnika
Frančiška Jurca, Rovte
Albina Zupan, Vrhnika
Meta Šifrer, Selca/Šk. Loka
Katarina Dragoš, Črnomelj
Zofija Blatnik, Boštanj
Franc Seničar, Cezanjevci
Slavka Janežič, Mokronog

Pšenica je požeta, grozdje dozoreva. Kruha imamo, hvala Bogu, še kar nekaj; in vina bo dovolj! Tudi posvečenih služabnikov Gospoda Boga še ni zmanjkalo. Spet nam jih je nebo poslalo: napotili so se po slovenski zemlji, kruh in vino posvečujejo v telo in kri našega Boga...

■ Nezavezujoča razmišljanja - tudi o duhovnih poklicih...

S skupino študentov iz vse Slovenije, ki se vsak teden srečuje na Rakovniku v Ljubljani, smo se nekega sredinega večera pogovarjali o naših življenjskih odločitvah. Življenjska odločitev ni samo izbira službe in poklica, življenjska izbira je tudi pot, po kateri posameznik stopa v življenje. Za mnoge je to pot družine, za redke tudi pot duhovništva in redovništva.

□ "Duhovni poklic je vreden občudovanja. To je poklic, za katerega so potrebne mnoge odpovedi. Zato zelo cenim ljudi, ki so se odločili za takšen poklic. To je poklic, v katerem mora človek darovati sebe za druge, sprejemati druge takšne, kakršni so in iz dneva v dan prinašati v okolje, med ljudi veselje, srečo, upanje... Duhovni poklic torej ni lahek poklic, saj je to poklic življenja. Vsi drugi poklici so le del življenja, tukaj pa mora duhovnik s svojim poklicem živeti dan za dnem, noč za nočjo, leto za letom."

Brigita

BOG

NE UTIHNJE

Ko je Brigita to pisala, ji je drsel svinčnik z zavidljivo lahko-to. Tudi drugi študentje so pisali podobno. Veliko občudovanja, spodbud, veliko lepih besed.

□ "Spoštujem vsakogar, ki je toliko duhovno močan in sposoben toliko odrekanja, da se odloči za takšno življenjsko pot."

Igor

□ "Ena izmed (ali pa -naj-) najbolj 'idealnih' načinov, kako zelo osmišljeno, polno, duhovno in duševno bogato, izpopolnjeno, napolnjujoče v drži daritve preživeti čas - tukaj na zemlji."

Tanja

■ Na tehtnici razlogov

Za vsako življenjsko odločitevijo stoji tišina; čas, ko seme božjega klica kali, ko se duša prečiščuje v premišljevanju in molitvi. In takrat človek tehta

razloge za in razloge proti določenim življenjskim odločitvam. Ti razlogi so nekaj zelo osebnega; pri različnih ljudeh imajo različno težo.

Mladi so takole nizali razloge, ki tudi danes govorijo v prid odločitvi za duhovni poklic: velika ljubezen do Boga in velika vera; Bog kliče tudi še danes; pripravljenost razdajati življenje za druge; želja po tem, da bi človek pomagal drugim na poti k Bogu; možnost nenehnega življenja in delovanja v dobrem, kajti to človeka gradi; "živel bi - in ne životaril"; polnost življenja! Ko enkrat osvojiš Gospoda Boga do take mere, da mu rečeš s celim svojim bitjem "da" (ni nujno, da ravno v duhovništvu ali redovništvu), potem živiš v polnosti. Zaveš se sebi, trenutkov, dejanj, daritve, veselja, žrtve.

Kljub vsemu lepemu, kar prinaša s seboj odločitev za duhovni poklic, misel uhaja k

težavam, ki jih ta odločitev pri-
naša. Študentje so menili, da
danes mlade odvrtaajo od
odločitve za duhovni poklic
naslednji razlogi: nesposob-
nost za žrtev in daritev; celibat
in odpoved lastni družini; ne-
gativna usmerjenost današnje
porabniške družbe; osebne ne-
sposobnosti; strah pred odločit-
vami, ki zavežejo za celo
življenje; ni globine v veri, zato
marsikdo ne more začutiti
Božje ljubezni; občutek manj-
vrednosti v družbi.

Ko sem prebiral te ugotovit-
ve mladih, se mi je zdelo, da
dobro razumejo stanje duše člo-
veka, ki se v teh, z modernostjo
in elektronskim valovanjem na-
polnjenimi leti, odloča za službo
Bogu. Razlogi so vsi tehtni,
jeziček na tehtnici življenja pa se
prevesi sedaj na eno, potem na
drugo stran.

■ **Toda vseeno: odločitev ostaja osebna**

Življenje je lepo zato, ker
vedno presega gole matematične
izračune. Saj vemo: včasih spre-
govorijo okoliščine življenja ta-
ko enoumno, da se zdi odločitev
v določeno smer lahka in prepro-
sta, kar samaposebi umevna. Pa
vendar se posameznik odloči
včasih drugače... Ni treba našte-
vati posameznih primerov, kajti
to vsi prav dobro poznamo!
Neštetokrat slišimo: "Bila sta
idealen par, nič jima ni manjka-
lo, razumela sta se, potem pa sta
se nekega dne nenadoma
razšla!" Ali: "Kot duhovnik bi
lahko veliko dobrega storil, zelo
sposoben je; toda pristal je v
gnili povprečnosti."

Pogosto mi kakšna pobožna
duša reče: "Ta fant je rojen za

duhovnika!" ali: "To dekle bo
zares srečno samo v redov-
ništvu!" V duši pretehtavam take
besede. In res se mi včasih zazdi,
da se tista oseba ni zmotila. Toda
življenje ubira svojo pot.

Prav nihanje (in upadanje)
števila duhovnih poklicev govo-
ri o tej pestrosti življenja. Bog
nikogar ne sili: pokliče, dà po-
trebne darove, sposobnosti, tudi
nekaj poguma vcepi v dušo.
Konkretno odločitev pa prepusti
svobodi posameznika.

Večina mladih danes ni sla-
ba. (Mogoče še niso imeli pri-
ložnosti, da bi navzven pokazali,
koliko dobrote se skriva v njih-
vih srcih!) Tudi duhovno izpraz-
njeni niso vsi mladi. V mnogih je
vera v Boga vtkana v vse pore
njihovega bitja. V mnogih je
veliko dobrote, iskrenih name-
nov, veliko semen prihodnosti.
V mnogih se oglašja tudi tihi glas
vedno zgovornega Boga. Vsi
razlogi torej govorijo v prid
odločitvi za duhovni poklic...

Božji klic ni prisila. Je le
povabilo otrokom današnjega
časa, naj stopijo z njim v neko-
liko bolj intenziven odnos. Naš
čas pa je težak in otroci tega časa
pogosto težko prebijajo miselne
in vedenjske okvire, v katere jih
čas sili. Toda zaradi tega niso
slabi; le poguma in volje jim
včasih zmanjka...

Odrasli smo dolžni biti mla-
dim v oporo pri njihovih življen-
jskih odločitvah: z molitvijo,
spodbudo, dobro besedo, še po-
sebej pa z lastnim pričevanjem.
Živimo z doslednostjo to, v kar
nas je življenje postavilo. Ob
življenjskih zgledih bodo mladi
lažje ubrali pravo pot v svojo
lastno prihodnost.

Toda, ne bodimo mračnih
duš! Duh Božji je še vedno med
nami. Tudi letos je posvetil svoje

■ **Kakšno je mesto duhovnika v današnjem svetu?**

□ "Mislim, da so v da-
našnjem času duhovniki in pa
sestre, vsi, ki imajo duhovni
poklic, velikokrat premalo
upoštevani oz. jih nihče ne
jemlje resno. Vse, o čemer
govorijo, se zdi mnogim nesmi-
selno in le predmet za šale
(seveda ne vsem). Pogosto
slišimo: 'Obnaša se kot župnik?'
To je seveda mišljeno v negativ-
nem smislu. Veliko je k temu
prispevala naša polpretekla
zgodovina. Duhovniki v da-
našnjem času potrebujejo veliko
poguma."

Alenka

□ "Mislim, da bi lahko imeli
z materialnega stališča duhov-
niki več ugodnosti. Sicer pa bi
lahko imeli več vpliva predvsem
na vzgojo mladih. V politiko pa
je bolje, da se ne vtikajo. Bolj bi
morali biti dejavni v civilnem
življenju, saj vidimo, da se v
javnosti skoraj ne pojavljajo."

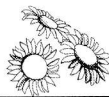
Matej

□ "To je precej odvisno od
posameznega duhovnika. Nek-
do je lahko duhovni voditelj, ki te
v življenju neposredno spremlja
in usmerja, kdo drug je lahko le
posredovalec verskih dejstev.
Kljub vsemu mislim, da so
duhovni voditelji še vedno glavni
usmerjevalci in razlagalci du-
hovnega življenja."

Robi

služabnike in jih kot znamenje
svoje ljubeče navzočnosti poslal
nam na pot...

Martin Lisec

LETNI JUBILEJ

SALEZIJANSKEGA VESTNIKA

Avgusta 1904 je izšla prva številka Salezijanskega vestnika, ki se je takrat imenoval Don Bosko. Takoj na začetku je izhajal kot mesečnik. Skupaj s salezijanci, ki so prišli na Rakovnik leta 1901, je prehodil dolgo in zanimivo pot.

Ljubljeni sobratje!

Ker nameravate izdajati mali mesečnik, v katerem bi sodelavnikom poročali o salezijanskih napravah in razširjali češčenje Marije, Pomočnice kristjanov, kateri v čast boste postavili veličastno svetišče, blagoslovljam iz srca rad vaš namen in prosim nebeško Mater, Pomočnico kristjanov, da bi vas podpirala v tako svetem podjetju. O, da bi Ona naklonila mnogo dobrih src med slovenskim narodom! Jaz sem gotov, da ne nameravate drugega, kakor povišati čast božjo in se truditi za blagor mladine in slovenskega naroda. Prepričan sem, da se bo vsak sodelavnik in vsaka sodelavnica trudila razširiti mali mesečnik med slovenskim ljudstvom. Naš dobri oče don Bosko, ki je toliko hrepenel, da bi se razširilo češčenje Marije, Pomočnice kristjanov, bo gotovo sprosil od Boga obilo milosti onim, ki bodo podpirali vaše delo. In tudi jaz vam zagotavljam, da se bom vedno spominjal v molitvi vas in vaših sodelavnikov in sodelavnic...

V sladkem Srcu Jezusovem vas srčno pozdravlja duhovnik

Mihael Rua.

*Turin, 17. junija 1904
(za prvo številko Don Boska)*

Don Bosko se pošilja brezplačno vsem sodelavnikom in sodelavnicam. Ako bi slučajno kdo ne prejel lista in bi ga želel imeti, naj blagovolji naznaniti. Milodari za pokritje tiskovnih in poštnih stroškov se hvaležno sprejemajo.

Namen lista.

Ime don Boska slovi med narodi kot ime velikega apostola in prijatelja mladine. Priljubljeno in splošno znano je to ime med krščanskim svetom. To nam priča ogromno število salezijanskih poročil. Nad 300 tisoč izti-

sov v osmih različnih jezikih jih razpošljejo salezijanci vsak mesec med ljudstvo. (Salezijanska poročila tiskajo v Turinu in sicer v laškem, francoskem, španskem, nemškem, poljskem, angleškem, ogrskem in portugalskem jeziku.) Tudi na slovenska tla prihaja več iztisov v nemškem jeziku. Marsikdo jih z veseljem čita. Nekateri jih pa želijo brati, a tiskani so v njim neznanem jeziku. "Slovenskih poročil nam pošljite", prihajajo vedno pogostejše. Že davno bi bili radi ustregli njih želji, a kako. Manjkalo je slovenskih salezijancev. Zdaj pa, ko so se don Boskovi sinovi naselili tudi med slovenskim narodom, nam je mogoče ustreči želji sodelavnikov in izdajati mali mesečnik pod imenom "Don Bosko".

(iz uvodnika prve številke Don Bosko julija 1904)

3 X 90 LET

G. Andrej Majcen, kaj bi rekli ob treh 90-letnicah, ki se jih letos spominjamo: Salezijanskega vestnika (julija 1904), blagoslovitve temeljnega kamna za svetišče Marije Pomočnice (2. junija 1904) in vašega življenja (30. septembra 1904)?

"Kako spraviti v red spomine, ki so vezani na te tri obletnice?"

Iz temeljnega kamna je zrastle veliko romarsko svetišče Marije Pomočnice, kjer se zbirajo tisočglave množice romarjev. Od tu je rasla vsa salezijanska družina, od tu smo odhajali misijonarji po vsem svetu. Tu sem leta 1924 pomagal za posvetitev svetišča, poslušal kardinala Cagliera, tu me je navdušil Keréc...

90 let neke zgradbe, pa tudi duhovnega občestva. Hvaležno Mariji prepevamo, da nas "skozi življenje lepo voditi zna"! Viharji so divjali čez ta kraj pod Golovcem, Marijina navzočnost pa ostaja.

Kaj se je dogajalo leta 1904, ko sem še vzel v zibelki, ne vem. Za Salezijanski vestnik sem slišal šele leta 1923 kot učitelj na Radni. Pripovedoval mi je o misijonarju Kerécu in mi vzbujal željo po misijonih. Ko sem potem bival na Rakovniku, sem se večkrat mudil v tiskarni v gradu. Moji spisi pa niso prišli v tisk zaradi sitne cenzure g. Farakaša, čeprav sem še med vsemi govoril najlepšo slovenščino.

Zanimiv je bil Vestnik, ki je spremljal salezijansko družino skozi svetle in temne čase. Današnji je odsev našega časa. Želel bi, da bi Vestnik prišel v vsako katoliško družino in znal po Svetem Duhu navdihovati za don Boska, za ljubezen do mladine, za pobožnost do Marije Pomočnice...

Kakšno prihodnost so mi napovedovale vile rojenice, ne vem. In kakšno mi je določil Bog? Iz dokumenta v Marijini

Leto I.

Julij 1904.

Štev. 1.

DON BOSKO.

LIST SALEZIJANCEV V LJUBLJANI.

Izdaja:
**Salezijanski zavod
v Ljubljani.**

Urejuje:
Josip Valjavec.

VSEBINA:

Namen lista	1
Don Bosko in njegovi sinovi na Rakovniku	3
Blagoslovljenje temeljnega kamna	5
Pij X. in Don Bosko	7
Življenje Don Boska	9
Nekaj črtic o salezijanskih misijonih	12
Preventivni sistem vzgajanja	14
Salezijanske novice	16

cerkvi pri frančiškanih v Mari-boru vem, da sem bil 9. oktobra krščen kot Hrabroslav - Andrej. Vsako leto se tega dne v intimnosti zahvaljujem Bogu za krščanski poklic, pa tudi za salezijanski in misijonski.

Dolga je pot 90-ih let! Koliko spominov! Koliko

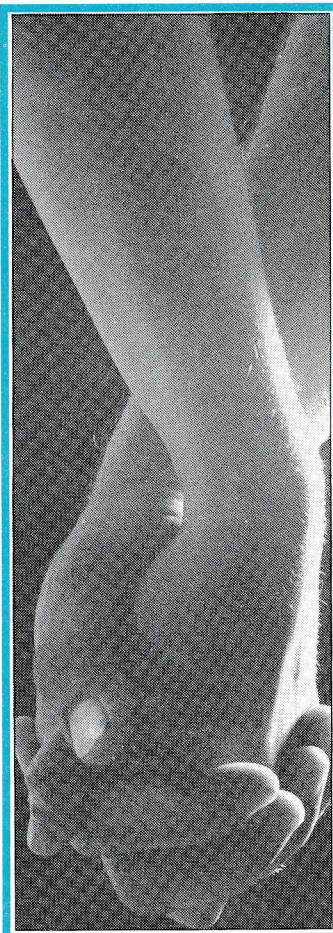
spominov na učiteljski poklic, na Radno, Rakovnik, pa Kitajsko, Hongkong, Vietnam, Tajvan... Bogu sem hvaležen za prehojeno pot, hvaležen za varstvo Marije Pomočnice, hvaležen za priprošnjo sv. Janeza Boska. Vse je njegova milost. "Tebe, Boga, hvalimo..."

ZANIMIVA LOGIKA
ALI KAKO SE DA

BOGA "OKOLI" PRINESTI

Vsi vemo, da je to leto posvečeno družinam. Veliko se o tem govori in do konca leta se bo še. Treba pa je reči, da je med mlade ljudi bolj malo prodrli duh "leta družine". Komaj kdo se spomni, da naj bi bilo njim posvečeno. Kakor da se jih ne tiče, čeprav bodo čez kakšno leto že tudi sami živeli "zakonsko" in družinsko življenje. Zakonsko sem dal nalašč v narekovaj, kajti mnogi začnejo najprej z družinskim in šele nato z zakonskim življenjem, če do slednjega sploh kdaj pridejo.

Dva rosno mlada iščeta župnika. Ker ga ne poznata dobro, se z vprašanjem zaletita prav vanj: "Župnika iščeva!" "A, župnika? Pred vama je!" "Oprostite! Žal Vas ne poznavata!" se opravičujeta. "Prišla sva glede krsta!" "To je zelo lepo!" ju pohvali, hkrati pe že nekoliko podvomi. "Sta vidva iz našega kraja?" "Seveda, odtod sva!" Ker se ju ne more spomniti, malo bolj smelo vpraša: "Najbrž še nista poročena!" "O tem razmišljava!" "Samo razmišljata?" "Tako je!" "Še nista povsem prepričana, če sta za skupaj?" "Tako

nekako!" "In kdaj bosta?" "Ne vem! Se nikamor ne mudi!" povzame očka.

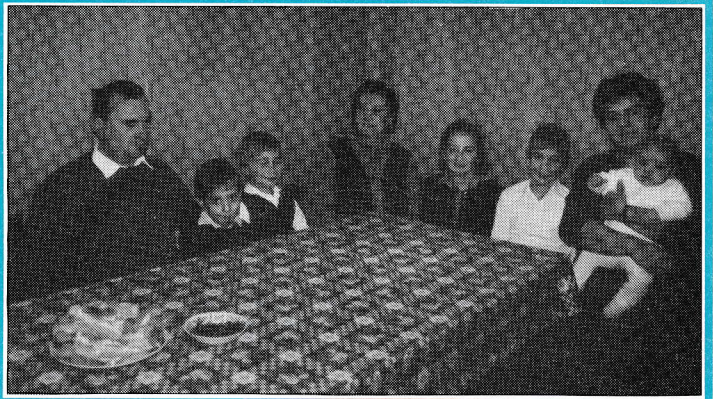
Spet dva, ki sta začela graditi pri strehi! Toliko jih je, ki začnejo graditi hišo svojega skupnega življenja pri strehi, ne da bi prej postavili trdne temelje in zakoličili, kakšno stavbo zakonskega življenja sploh hočejo. "In kako, da sta se najprej odločila za otroka?", dreza župnik naprej. "Mislim, brez zveze se je poročiti, če nimaš otrok!" je stvar mladi očka kar hitro rešil. Zanimivo! Šele, če bo dekle ustrezalo vsem fantovim normativam, ima možnost tudi za zakonsko življenje. Nikjer nobenega govora o predhodni ljubezni. Ljubezen, če bo, bo prišla kdaj pozneje na vrsto. Zaenkrat je dovolj, da lahko rodi.

Bilo je pri mladinskem veroučnem srečanju. Zastavili so vprašanje, na katero naj bi odgovorili. Vprašanje se je glasilo: Kaj je bolje, poročiti se in prejeti zakrament sv. zakona ali se sploh ne poročiti?! Vsak je lahko anonimno napisal svoj odgovor. Bila je zelo pisana paleta odgovorov. Naštejmo jih nekaj:

- Človek bi se že poročil v cerkvi, če bi vedel, kako bo v prihodnje!
- Jaz se nameravam poročiti v cerkvi, ker je tam lepše kot samo pri civilni poroki!
- Če se imata dva rada, ne potrebujeta še nekega obreda!
- Jaz bi se že, vendar nikoli ne veš, kakšen bo partner.
- Nima pomena poroka! Tako si bolj svoboden v izbiranju!
- Če se poročiš cerkveno, si potem vezan za vse življenje!
- Nobeni papirji nič ne dodajo in nič ne odvzamejo.
- Če se cerkveno poročiš in potem civilno ločiš, se ne moreš več cerkveno poročiti.
- Če se poročiš in potem ločiš, menda ne smeš več k spovedi in obhajilu. Potem se rajši ne poročim.
- Nihče te ne more prisiliti, da bi bil celo življenje z nekom, ki ga nimaš več rad!
- Če se poročiš, nisi več tako svoboden. Jaz sem za spoznavno svobodo izbiranja.
- Jaz se bom poročila v cerkvi. Upam, da bom srečala takega fanta!
- Poroka preveč stane, da bi se ob tej draginji lahko privoščili še ohcet.
- Jaz sem za poroko, ampak šele takrat, ko res vesta, da sta za skupaj, se v vsem ujemata in upata, da bo šlo tudi v prihodnje.

Kako malo je v teh odgovorih optimizma, načrtov, zaupanja, pričakovanj, samozaupanja. Predvsem pa, kako malo je v njih vere! Če si že zdaj, ko šele razmišljajo o prihodnosti svojega življenja, zastavljajo tako začasne cilje v smislu "kaj veš, kako bo!", potem res nimajo na čem graditi. Nikjer ni navzočega tistega pogle-

zakrament sv. zakona, temeljni pogoj. Saj vera daje pečat zakramentalnosti, v veri se tudi dva poročata. Večina vidi v zakramentu zakona še dodatno, cerkveno registracijo, samo s to razliko, da se ne moreš preregistrirati. Večina ve samo to, da se ne smeš ločiti. Nikjer pa ni govora o tem, kaj zakrament

da ljubezni, o kateri pravi sv. Pavel, da vse upa, vse premore, marsikaj potrpi in da nikoli ne mine. Zdi se, kakor da danes mladi ljudje ne verjamejo več v trajno ljubezen. V njih se je naselil črv negotovosti. K zakonu in ljubezni pristopajo z negotovostjo. So podobni človeku, ki že vnaprej dvomi, da bo srečno prišel preko ozke brvi na drugo stran potoka. In dejansko se mu v nekem trenutku sredi poti zvrtil in čofne v vodo. Zakaj? Zato, ker je podvomil vase. Verjetno jih je preveč videl, kako so bili neuspešni. Torej odsotnost prepričanja v možnost trajne ljubezni, v tisto Pavlovo, da prava ljubezen "nikoli ne mine".

O nekaterih trditvah ne bi razpravljali. Vsekakor pa je skoraj iz vseh odgovorov razvidno veliko pomanjkanje vere, kar je za vsak zakrament, tako tudi za

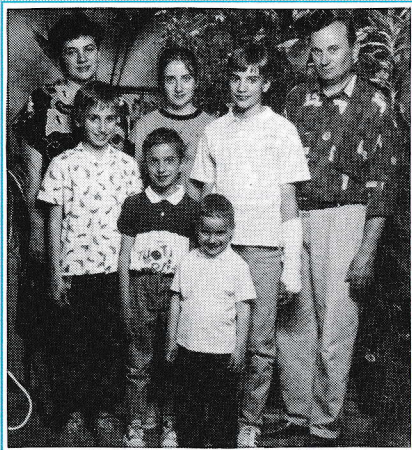
zakona daje, kaj Bog ponuja po tem zakramentu, kakor tudi, kaj Bog ponuja družini, ki raste iz posvečenega zakonskega življenja. Tako izpade, kakor da Bog samo zavezuje, nič pa ne nudi, nič ne pomaga. In vendar je zakrament sv. zakona dejanje, ko se dva pred Bogom in drug pred drugim zavezujeta, da bosta vse storila za rast njune ljubezni. Istočasno pa svojo skupno pot izročata še Božji ljubezni, ki naj ju krepi.

Morda pa je tudi v mladih ljudeh podobna logika, kakor pri otrocih. Na vprašanje, kaj je boljše, poročiti se cerkveno ali ne, je bil skoraj večinski odgovor: "Bolje se je ne poročiti!" "Zakaj?" "Če se poročiš in potem ločiš, imaš greh! Če pa se ne poročiš, ga pa nimaš!"

Vidite, kako se da "Boga okoli prinesti"!

Ciril Slapšak

DRUŽINA

Življenje je pestro, še posebej v družini z več otroki, kot je naša. Veseli smo, da smo velika družina. Naše največje bogastvo je prav naše družinsko življenje. Delček tega bogastva želimo deliti tudi z vami, dragi bralci.

KOŠČEK RAJA

Minilo je že šestnajst let, kar sva se spoznala. Vsako nedeljo sva bila skupaj pri maši in po poti domov sva se veliko pogovarjala in kovala najrazličnejše načrte, ki sva jih kasneje polagoma uresničevala. Kot fant in dekle sva si želela družino z več otroki in to se nama je, Bogu hvala, uresničilo.

Pri poroki sva prosila za Božjo pomoč in blagoslov. Čez leto dni sva polna radosti sprejela prvega otroka, deklico, sad najine ljubezni in Božjega blagoslova. Kakšno nepopisno veselje je zavladalo v nama in v najinih bližnjih ob krstu Metke in kasneje vsaki dve leti ob krstu novega člana družine in Božjega ljudstva, Cerkve: Filipa, Marka, Jožeta in Roka.

Gotovo to ni bilo lahko za naju. Oba sva hodila v službo.

Otroke sva morala dati v vrtec, dokler niso začeli hoditi v šolo. Večkrat sva dobila kako pikro s strani sodelavcev, sosedov, pa tudi prijateljev: "Ja, kaj pa vednar mislita, koliko otrok!" in podobno. Toda najino mišljenje je bilo drugačno. Molčala sva, delala, obnavljala dom in z vso ljubeznijo vzgajala otroke. V neizmerno pomoč nama je bila in je še naša mama, stara mama najinih otrok. Tudi mnogi drugi so nama pomagali. Otroci pa so vedno znova popestrili naš vsakdanjik. Prihajali so iz vrta in šole ter prinesli vedno kaj razveseljivega: enkrat pesmico, drugič igrice, tretjič nastop... Soloobvezni otroci radi obiskujejo glasbeno šolo. Ob raznih družinskih praznikih sami pripravijo prijeten koncert. Srce nam igra od sreče, ko jih gledava in poslušava. To je tudi največje

"plačilo" za ves trud in mnoge neprespane ure, ki jih pač zahteva večja družina.

Čeprav je vedno dela in skrbi čez glavo, nisva bila nikoli utrujena, da ne bi pogledala, kaj so delali v šoli, pri verouku, kako so se naučili, kako je z nalogami. Ob večerih se redno zberemo ob družinski mizi k skupni večerni molitvi, ki nas vedno znova poveže med seboj in z Bogom. Vsaka nedelja je za nas Gospodov dan in naš - družinski dan. Nedelja je resnično vir naše družinske sreče, še posebej nedeljska sveta maša. Naši trije fantje pa nadvse radi sodelujejo pri maši kot ministranti ali skupaj s sestro kot pevci v otroškem zboru Otroci luči. Radi gremo, če je le mogoče, skupaj na počitnice, kjer se sprostimo ter bogatimo naše družinsko življenje med skupno hojo, igro, plavanjem, vožnjo s kolesi, pogovorom...

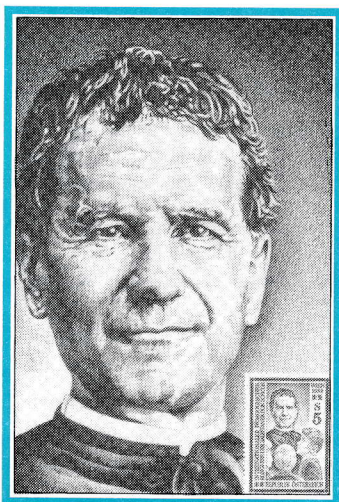
Otroci počasi odrasčajo. Vzgojo, ki so jo prejeli, prenašajo drug na drugega. Veseli smo, ker jih je več tako za igro kot za delo. Radi si med seboj pomagajo. Znajo umazati in razmetati, pa tudi očistiti in pospraviti. Navajava jih na ljubezen do vsakega dela. Zato poleg učenja radi naredijo tudi kaj drugega. Nenehno so potrebni izredne potrpežljivosti, razumevajoče in odpustajoče ljubezni, spodbudnih besed, predvsem pa najinega živega zgleda.

Družina je res lahko košček raja na zemlji, če v njej vlada resnična ljubezen med vsemi člani družine. To medsebojno ljubezen je treba vedno znova čistiti in krepiti v vsakodnevni skupni molitvi, prejetju zakramentov, medsebojnem pogovoru in vživljanju drug v drugega. To je družina, kjer prebiva Bog zelo "otipljivo", oziroma, kjer Bog ljubi vse človeštvo.

družina Ferenčak

Don Bosko je bil tak, da so mu zaupali fantje, pa tudi drugi ljudje. Ljubil je kot oče. Čudovita vedrina don Boskovega nasmejanega obraza je v vsakem človeku zbujala zaupanje.

Kako čudovit je bil, ko je sprejemal fante. Do vsakega izmed njih je bil prav tako pozoren kot do visokih gostov. Že na začetku pogovora je hotel v fantu zbuditi zaupanje: "Saj si prišel svobodno, ali ne? Ali hočeš biti moj prijatelj? Zaupajva si. Govoril ti bom o stvareh, ki ti bodo všeč. Rad bi, da bi bil vesel." In podobno.

ČLOVEK ZAUPANJA

Don Bosko je iskal stike na najrazličnejše načine; za vsako ceno je hotel postati gospodar src svojih fantov. Vedno jih je sprejemal z očetovskim srcem. Zmeraj je bil izredno miren in nevsiljiv; v pogovoru je izrekel malo sodb. Vsi so radi prihajali k njemu in odpirali svoja srca. Vsakemu je dovolil, da je svobodno spraševal, povedal svoje pomisleke ali se opravičil. Nobena ni vnaprej zavrl ne s svojim zadržanjem ne s svojimi besedami ali celo neprimernimi sodbami. Ob pogovoru je dopuščal, da so mu fantje pisali listke, na katerih so mu razkrivali stanje svoje duše, izražali svoje težave ali morebitna kočljiva vprašanja.

Svoje fante, ki niso bili vedno idealni, je prenašal z veliko mero potrpežljivosti. Z vedrino, ki je mejila na herojstvo, je prenašal njihove napake, zvijače in nagajivosti, izredno živahnost

in pestrost značajev in sploh vse pomanjkljivosti, bodisi fizične, bodisi intelektualne.

Don Bosko je zbuja zaupanje tudi s vojim uglajenim vedenjem. Vsi so bili presenečeni, ker je tako lepo ravnal s svojimi fanti. Pazil je, da ni storil ničesar, kar bi kakor koli v fantih zbuja strah, nelagodnost, nezaupanje. Nikdar ni nehal naglašati, kako nujno je, da se fantu pravilno približamo. Poudarjal je, da dostikrat zadošča en sam zgrešen pogled, napačna ali neprimerna beseda, pa je vsega konec. Vzgojitelji se nikdar dovolj ne zavedamo, kako pomembne so naše besede in pogledi ter barva našega glasu - številni odtenki, s katerimi povemo to in ono. V Pravilnik Oratorija je zapisal, da je lepo vedenje eden izmed ciljev, ki jih želi Oratorij doseči. Od vseh je zahteval uglajeno vedenje do vseh. Nekoč je na

koncu duhovnih vaj rekel: "Naša dolžnost je, da z nižjimi ravnamo dobrohotno in jim pomagamo. Nikdar ne govorimo z avtoritarnim tonom: 'Stori to, stori ono!' Vedno moramo uporabljati prijetne, blage, mile načine."

Don Bosko si je vedno znal pridobiti zaupanje kot temelj vseh nadaljnjih odnosov. Vedel je, da dokler ne pridobi fantovega srca, ne more zanj kaj prida storiti. Velikokrat je ponavljal: "Vzgoja fantov ne more biti dobra, če ti nimajo zaupanja!" In še: "Ničesar ne dosežemo, dokler nam fantje ne zaupajo!" To je don Bosko v svojem življenju nešteto krat praktično preizkusil. Omeniko kak primer.

* Dogodek z Jernejem Garelijem 8. XII. 1841. Cerkovniku je don Bosko rekel, ko je ta Garelija nagnal s pretepom: "Kaj delate? Ni mi vseeno, fant je moj prijatelj. Vsi preganjani so moji prijatelji." Sledilo je pravo vprašanje: "Znaš žvižgati?" Kako da ne! Fant se je nasmehnil. Sedaj je don Bosko vedel, da je zaslužil njegovo zaupanje.

* Zgodba srečanja z Mihcem Magonejem na železniški postaji. V mraku se je igrala skupina fantov s svojim "generalom". Kdo bi si drznil motiti potek igre! "Kdo ste, ki ste prekinili našo igro?" Don Bosko reče: "Tvoj prijatelj sem." "Kaj hočete od nas?" "Če vam je prav, bi se žele igrati z vami." Don Bosko je zaigral na pravo karto: prijatelj, igrati se z vami. Ta beseda mu je pomagala, da si je pridobil zaupanje.

Takih in podobnih primerov je v don Boskovem življenju veliko. Prav gotovo jih bomo morali preiščevati in se še veliko učiti. Samo besede ne zadoščajo. Pridobiti si bomo morali zaupanje.

(Iz knjige *Rad vas imam*)

MARIJA JE VZGOJITELJICA NAŠIH DRUŽIN

Nežka Kopriva je imela štiri sinove in moža, ki je rad pil. Vendar ni bil vedno pijan. Peklilo ga je ženino nenehno kričanje in poniževanje. Tečnarila je celo tedaj, ko je bila sama: Poglej, kakšen nered! V tej hiši ni moč živeti! Prav jaz moram imeti nevzgojene fante. Kakšen je oče, takšni so sinovi. Tako je govorčila od sveta do mraka in pleteničila neslanosti - v družini.

Zunaj doma je bila podobna popevka. Celo pri nedeljski maši ni bila zadovoljna. Mašni strežniki niso bili nikdar dovolj mirni in urejeni. Duhovnik ni vedel, kaj bi rad povedal. In kako se je našemila sosedu. Za cerkev se šminka ne spodobi. Nihče ni bil varen pred njenimi bodicami.

Družinsko življenje je bilo tegobno in moreče. Mati je sitnarila. Oče je popival. Sinovi so pohajali brez vzgoje, veselja in ljubezni.

V sobi so imeli podobo svete Družine. Tri svete osebe niso spadale v takšno okolje. Večkrat je bodeča Neža namignila celo Božji materi: "Blagor tebi, ki si bila tako srečna. Z Božjim Sinom in sv. Jožefom zares nisi imela težav. Poglej mene, koliko moram prestajati."

Do drugih žena je bodeča Neža čutila zavist, ker jim je bilo lepo in niso trpele, kakor ona.

Leto je minevalo. Življenje v družini je postajalo neznosno. Ljubosumna Neža je čakala, kdaj se bo svet spremenil in se spremenilo nabito ozračje. Ni pa pomislila, da bi te potrebne poteze napravila pri sebi. Največja zmaga je namreč obvladati sebe.

Ker se ni več kontrolirala, je spravila svoje stvari skupaj, pripravila kovček in odšla. Pred odhodom se je za hip pomudila pred sveto podobo in se namrdnila kot navadno: "Nikar me ne glej tako presenečeno. Ne morem več. Če si naša Mati, poskusi vztrajati v takšnem nemiru. Hočem živeti v miru. Imam pravico."

Odšla je. Ni bila ne prva ne zadnja. Šla je na tuje. Pozabila je modro misel: Ljubo doma, kdor potrpeti zna.

Blodila je dneve in mesece. Spoznala je, da je tujina slabša kakor hudobna mačeha. Prepričala se je, da je domovina in družina kakor zdravje. Koliko je vredna, tisti le spoznal je, ki jo je napravil.

Če je hotela živeti, je morala opravljati umazana dela, ki so bila za druge ponižujoča. Kmalu je izgubila voljo in srčnost. Postajala je bleda, suha in postarana. Večkrat se je zjokala. Seveda je bilo zato še huje. Dom si je začela slikati drugače. Mož in

sinovi so ljubeznivi... Otožje je dober vzgojitelj. Neža si je želela domov. Odločila se je.

V juliju se je vračala. Izbrala je večerno uro. Podnevi jo je bilo sram. Počasi se je bližala svojemu domu. Srce ji je hotelo raznesti. Ob vrtu je prisluhnila in obstala. Presenečenje. Iz kuhinje je zaslišala prijetno besedo neke žene. Kdo naj bi bila? Sklonila se je k oknu. Za mizo je družina. Sinovi in mož se veselo pogovarjajo s prijazno ženo. Zazre znano podobo. Pri srcu ji je postalo toplo.

Neža je obstala. Prevzela jo je nepremagljiva radovednost. Njen pogled je objel sliko svete Družine. Jezus in Jožef sta bila na svojem mestu, Marijin prostor pa je bil prazen.

Neža Kopriva se je zagledala v ženo, ki je bila pri mizi. V hipu je doumela.

Materinsko nežna roka jo je pobožala. Raznežila jo je. "Pridi, vstopi. Nihče ni opazil tvojega odhoda. Tvoji najdražji ne vedo, da te več mesecev ni bilo doma. Postani najboljša in prva vzgojiteljica svoje družine."

Mati Neža je presrečna zamejala svojo vlogo v družini. Nič več se ni naveličala svojega ljubeznivega moža. V srcu je čutila, da ji je Bog po Mariji dal najboljšega moža in dobrosrčne sinove. Družina se je spremenila, odkar je spreobrnila sebe. Razumela je, naj vsakdo vedno začne pri sebi. Spremeni naj čustvanje, umevanje in ravnanje, da bo družina lepša in boljša.

Svoj blagoslov, Marija, pošlji iz rajskih dalj. Povsod Boga našim družinam, naj zakon božji v njih živi in srcem radost Bog deli...

dr. Janez Jenko

LET TEMELJNEGA KAMNA

"Praznik sv. Rešnjega Telesa bo salezijancem in njih sotrudnikom in sotrudnicam ostal v sladkem spominu. Ta dan je prevzvišeni knezoškof dr. Anton Bonaventura Jeglič v prisotnosti vrhovnega predstojnika salezijancev don Mihaela Rue ter mnogih drugih duhovnikov in svetnih dostojanstvenikov položil temeljni kamen novega svetišča Marije, pomočnice kristjanov."

Tako je zapisano v prvi številki Salezijanskega vestnika o 2. juniju 1904. Poročilo pa sklene prošnja: "Marija Devica naj nakloni obilo dobrih src, da bi se na rakovniškem griču že skoraj vzdigovalo svetišče Device brezmadežne, pomočnice kristjanov."

Zakaj svetišče Marije Pomočnice?

"Kakor znano, je katoliški svet v minulemu letu (8. decem-

bra 1904) obhajal zlati jubilej brezmadežne Device. V vedni spomin na ta krasen jubilej smo s privoljenjem svojih predstojnikov sklenili postaviti Mariji Pomočnici brezmadežni veličastno svetišče, ki naj naše potomce spominja na veselo petdesetletnico in na ljubezen svojih prednikov do Marije Device." Tako so zapisali v brošurici "Mariji Pomočnici Brezmadežni - v spomin na zlati jubilej njeni čistilci".

Prvi salezijanci, ki so prišli na Rakovnik leta 1901, so s seboj prinesli tudi ljubezen do Marije Pomočnice in don Boskovo naročilo: "Kamor koli pridete, širite pobožnost do Marije Pomočnice!" Iz te ljubezni do Marije se je rodilo svetišče, ki je postalo duhovno središče vse salezijanske družine in priljubljeni kraj številnih romarjev, ki so na tem kraju neštetokrat občutili, da je

Marija milostno navzoča in na poseben način sprejema njihovo pobožnost in ulišeje njihove prošnje.

Temeljni kamen je bil položen, pot do dograditve svetišča pa je bila dolga: najprej štiri leta, ko je leta 1908 bilo delo prekinjeno, zidovi nekaj metrov nad zemljo pokriti, da je prostor lahko služil bogoslužnim namenom, in potem še 16 let, ko je leta 1924 bilo končno posvečeno, šele v naslednjih letih pa tudi v notranjosti opremljeno.

Kakor so svetišče prvi salezijanci, sotrudniki in njihovi dobrotniki z vse Slovenije gradili, tako so ga naslednji rodovi ohranjali in vedno znova lepšali. Milostna podoba Marije Pomočnice z Jezusom v naročju pa je zbujala v vernikih upanje, da bodo pri njej našli čuteče materino srce in bo Bogu posredovala njihove prošnje. "Milostna srca" okrog Marije pričajo, da se je Marija v vseh časih rada ozirala na pobožnost in ljubezen vernikov, ki so jo na tem kraju čistili in se k njej z zaupanjem zatekali. Bog daj, da bi tako ljubezen in pobožnost do Marije ohranili tudi v prihodnje.

Krvavi dogodki v Ruandi so nam znani. Srečno so se rešili naši sobratje: Jože Mlinarič, Gusti Horvat in Danilo Lisjak. Rešili so le golo življenje, ne pa svojih stvari in vernikov. Gusti je doma na oddihu, Jože in Danilo pa sta že sredi maja odpotovala v Burundi k svojemu ljudstvu.

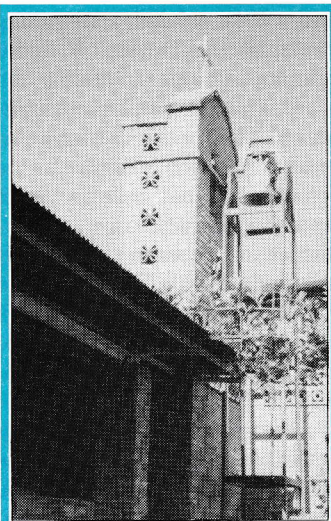

PREIZKUŠANA RUANDA

Misijonar Gusti (pred njegovimi očmi so pobili v cerkvi 1.200 ljudi, od katerih je bilo približno 500 otrok) nam med drugim pripoveduje:

"Krščanstvo je še mlado. Pripravljali smo se na praznovanje 25-letnice župnije in misijona, kar je 25 let sistematičnega delovanja misijonarjev. Vsi starši naših vernikov so bili še pogani - animisti. Nekateri so bili močni, vendar jih je množica, strašna propaganda, pretekle krivice, odneslo. V Evropi je krščansko že od kdaj? In so še hujše stvari.

Res je, da je to krvavi boj za oblast in z druge strani za obstoj. Mislim, da so tudi tam za vsem velike sile. Zahtevajo brezpogojno demokracijo, za kar narod še ni zrel, potem se pa nočejo braniti. Večkrat se zdi, kakor da zahodne sile rinejo te zaostale, revne, množične narode v

Cerkev Musha – 13. aprila 1994 je bilo v njej pobitih 1.180 kristjanov in drugih iz plemena Tutsi

uničenje. To je še bolj vidno v Burundiju. Vse je prepuščeno nekaterim voditeljem. Ti pa hodijo po Evropi, delajo propagando, zbirajo sredstva za orožje itd.

Zadnja leta smo veliko govorili o miru, spravi, medsebojnem razumevanju. Tudi škofovsko pisma so bila vsa obrnjena na to temo. Cerkev je organizirala protestne shode za mir. Veliko se je v ta namen tudi molilo. Pa kaj, ko so voditelji drugačnega mišljenja. Potem pa tudi večstrankarski sistem. Stranke so povsod napadale druga drugo; če si bil v drugi stranki, si že bil sovražnik države. Katera stranka pa je prava? Vse so bile "prave" in vsi so bili "sovražniki" države.

Mislim, v to sem trdno prepričan, da bodo potem, ko se razmere uredijo, zmožni mirnega sožitja. Mogoče bomo podobni prvim misijonarjem: vse od začetka. Vprašanje je, kaj bo sploh ostalo. Začeli pa bomo z mladimi. Ti lažje zaživijo skupaj in gradijo novo, mlado Cerkev.

Potrebna bodo tudi gmotna sredstva, vsaj za začetek, da za silo popravimo in uredimo. Če nas je do zdaj Božja roka vodila in rešila, naj nas vodi še naprej. Zato se vam vsem priporočam v molitev."

In sveže novice iz Ruande:

Pozdrav vsem. Z Jožetom Mlinaričem sva prispela v Bu-

rundi 19. maja 1994. Ozračje je vojaško, napeto, ceste skoraj prazne, kot da se kaj pripravlja. Politiki krožijo po deželi in mirijo ljudi. To je dobro. Burundi trepetja zaradi Ruande.

Včeraj, na binkošno soboto, smo z Jožetom in sobratom Brazilcem smo šli na tvegano pot v Ruando, v moj misijon Butare na jugu (57 km). Trгоvec nas je naložil na kamijonček. Meja z dokumenti je sicer prehodna, sicer pa je vse prazno. Srečevali

Bratom v soseščini so ukradli kombi. Uspeli smo rešiti izpred hiše jeepa iz Burundija in naš hišni avto.

Po slabi uri smo hiteli nazaj proti meji. In spet prerekanje in "mazanje". Naš misijon je iztrebljen tutsijev.

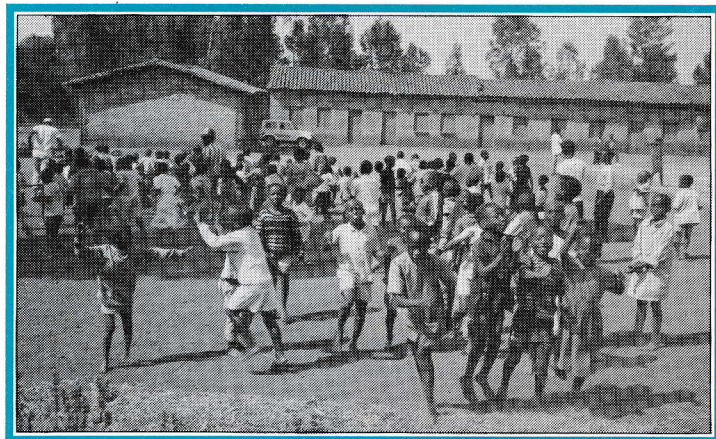
Danes sem maševal v kampu in našel le eno preživelo dekle. Veliko duhovnikov je pobitih. Župnije so prazne. Laiška redovnica, Nemka - edina, ki varuje dostojanstvo škofa - priča vsega,

ovirata na vse načine naše dobrodelne akcije. Že ves teden čakamo na dovoljenja. Kriminal, ki mu ni para. Samo v Butaru je čez sto tisoč lačnih. Potrebujemo vsaj 1.000 t hrane za nekaj dni. Pokoli so terjali gotovo čez 500 tisoč žrtev. In se nadaljuje. Prehod preko ovir do Butara ni lahek. Za nas misijonarje še gre. Mene že poznajo in to je odločilno. Sobrat v mojem misijonu v Butaru je zdrav in korajžen. Vse dogodke sproti beleži.

Sperti strani nikakor ne mislita odnehati. Naj povem, da je z druge strani toliko čudovitih pričevanj žive vere, ki naravnost presenečajo in ohrabrujejo. O tem bomo še veliko pisali. Dva domača duhovnika sta izgubila življenje (hutuja) v obrambi svojih sobratov duhovnikov (tutsijev). In potem čudovita pričevanja hutujev - laikov, ki za ceno svojega življenja še vedno skrivajo v svojih hišah tutsije. Povejte vse to ljudem v Sloveniji, da ne bodo mislili, da se je vse predalo zlu.

Danilo

Bujumbura, 31. V. 1994

smo le vozila Rdečega križa in prve pomoči in še ta redka. Na šestih zaporah se je bilo treba odkupiti.

Ker je naš misijon v predmestju, smo se povzpeli po strmi stezi (1,5 km) do njega. Objeli smo sobrata, ki so mu trikrat grozili z ustrelitvijo. Strašno je bilo videti porušene hiše tutsijev. Noč prej so ubili najboljšega fanta v misijonu skupaj z materjo in bratom. To je bila prva novica, ki mi jo je posredovala sosedica ob poti, kjer smo se vzpenjali. Izročili smo hostije za mašo in drugo. Sobrat duhovnik, domačin, noče za nobeno ceno ven. Razmetali so mojo sobo, dosti pokradli, vendar ne bistveno.

me je prosila, naj pridem takoj v Ruando - Butare in prevzamem Karitas, ker ni nobenega duhovnika. To storim čez dva dni; prej še grem v Bujumburo. Torej bodo novice okleščene. S solzami v očeh. Naj me nihče ne sili, da bi vse, kar sem videl in slišal, tudi napisal. Molite zame in za uboge ljudi.

Posredujte to pisanje tudi vsem prijateljem v Sloveniji.

Danilo in Jože

23. maja 1994

Danes grem tretjič v Butare (Ruanda). Verjetno s kamijoni živeža. V Butaru smo uspeli vzpostaviti strukturo Karitasa. Diplomacija in vojska v Burundiju

Sem zdrav in vesel. Jutri hitim ponovno v Ruando. Rešil sem že 800 otrok iz Butar s pomočjo Švicarja Alexa Briqueta iz organizacije "Terres des Hommes". Hvala Bogu. Rešujem promile - otroke pobitih staršev. Jutri hitim s kamijonom zdravil in fižola, v kontejnerjih nazaj grede pa nekaj sto otrok.

Kakšno usodno napako bi naredil, če bi ostal doma! Molite zame, da bi mogel napraviti čimveč dobrega. Ljubezen in dobrota najdetata tosoč poti in rešitev. Ubili so 3 škofo in 89 duhovnikov nimam se česa bati. Prihodnost? Je v Božjih rokah.

Danilo

Bujumbura, 10. junija 1994

ŠKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE

Iztekel se je mesec junij, z njim se je izteklo tudi šolsko leto. Za veliko večino naših gimnazijcev je bilo zelo uspešno. Resno delo med letom se je obrestovalo. Pred njimi so zdaj sproščeni in mirni počitniški dnevi.

Ves mesec maj nas je spremljala misel na nebeško mater Marijo. Ob večerih smo se v velikem številu zbirali k šmarnični pobožnosti. Opravili smo tudi devetdnevnicu v čast Mariji Pomočnici, preprosto in zaupno, prav kakor je delal in nam naročal sv. Janez Bosko. Mariji Pomočnici smo priporočali sebe, našo ustanovo in vse, ki jo kakorkoli podpirate.

V tem zaupanju smo pričakovali in dočakali še zadnja dovoljenja za začetek obnovitvenih del. Bilo je to v petek 27. maja.

Medtem smo nadaljevali in sklenili še zadnje pogovore z gradbenim podjetjem in drugimi izvajalci del. Ker je čas - do 1. septembra - zelo kratek, je gradbeno podjetje takoj začelo s pripravo gradbišča in s prvimi deli.

Tudi v zadnjih dveh mesecih ste se nam od blizu in daleč oglašali številni dobrotniki Sklada. Mnogi prvič, nekateri pa že kar redno, celo mesečno. Posebno priznanje in zahvala velja vsem, ki ste znali pridobiti še druge in jim osmisliti njihovo dobroto. Veseli nas, ker nam mnogi poleg podpore namenjate tudi besede spodbude za pogum in vztrajanje v nelahkem delu.

V imenu mladih, ki bodo živeli v tem domu, se vsem dobrotnikom Sklada znova iskreno zahvaljujem. Maša na zadnji dan v mesecu, ko obhajamo spomin sv. Janeza Boska, ter vsakdanji spomin v molitvi, naj bo naša zahvala in hkrati nevidna vez z vami, ki se pridružujete našemu delu.

Lojze Dobravec

ravnatelj salezijanskega zavoda Želimlje

VAŠI DAROVI

Do 31. maja 1994 ste v Sklad Gimnazije Želimlje darovali:

Ambrožič M. (2x), Andrejašič S., Bajec J., Bajta I., Balažič druž., Baner J., Belak M., Berčan druž., Bernik A., Birc J., Bizjak S., Blagovič Š., Boh M., Božič A., Breznik C. I., Brodarič M. (2x), Budin S. (2x), Bugar A., Cankar M. Š., Centa A., Cuderman Z., Cukjati T., Čadež F., Černe A., Češarek I., Čurič I., Debevc T., Demšar A., Derlink F., Dežman F., Dobnik A. (2x), Dobovšek M., Dobravec M., Dolenshek druž., J. (2x), Dolinar R., Don Boskove prostovoljke, Drašček P., Erman A., Falnoga K. M., Fantje iz duh. vaj v Želimljem, Ferenčak R., Ferjančič F., Fras G., Frlan M., Gagelj A., Galin M., Gerič I., Gjerek druž., Golob A. B., Gomšek A., Gonc M., Gorše M., Grčar T. (2x), Gregorič D. M., Gumilar, Hladnik A., Hočevnar M., Horvat A. F. J. M. V., Hozjan T. in V., Hribernik P., Hribšek L., Hvala R., Imperl J., Intihar M., Jakopič M., Jankovič S., Japelj M., Jazbec, Jazbinšek G., Jeplič M., Jerič A., Jezeršek G., Judež M., Jurca K., Juvan C., Kačičnik A., Kahne V., Kalec J., Kapus A. druž., Klemenjak L., Kljun druž., Kociper M., Kocjan M. (2x), Kokač M., Kokač F., Kokovnik R., Kolenko M., Komar I., Kosi M., Kostanjšek B. in A., Košak M., Košir A. druž. I., Koštrič druž., Kotnik Š., Kovačič druž. F. I. (2x) M., Kozina F., Krajnik M., Kramberger M., Krampač B., Krančan H., Krautič A., Kreslin I., Krmelj-Kresnica, Kržišnik K., Kugovnič R., Kump C., Kutin A., Lavrin F., Legat druž., S. T., Lepen S., Likar A., Lindič H., Lobnig A., Logar I., Lombar B., Lovšin J., Lukanič I., Malovrh F., Markun A. (2x), Marolt N., Maršič B., Martinjak M., Matašič I., Matko C. M., Mausar C., Mavrič V., Mazij A., Medvešek M., Melanšek B., Mešiček A., Meža I., Miheličič A. M., Miklič druž., Molivci (Col. Dokležovje, Melinci, Škofja Loka, Zalošče), Mulec I., Mrzel S., Mur A., Murn T., Muršič Z., Nahtigal A., Nartnik A., N.N. po Cuderman B., N.N. po Hočevnar S. (4x), N.N. po Jenko J., Novak M., Oblak A., Ocvirk F., Omerzu B., Oranjek J.,

Orel druž., Pajk R., V., Pan-
geršič, Papež M., Paulin A.,
Pavli M., Pejka O., Perme
M., Perušek G., Peterca A.,
Peterec A., Petrena J., Pe-
trovič M., Piltaver B., Pinte-
rič T., Pirc A. M., Pivk M.,
Plemenitaš., Plešnik J.,
Plevčak., Podbregar R.,
Podržaj L., Poljšak M.(2x),
Polončič M.(2x), Ponikvar L.,
Potočnik A. druž.(2x) F. L.
M., Pozderec M., Pregelj F.,
Primožič, Prša R., Pucelj P.,
Pušnik F., Rajtar M., Rakov-
nikar A., Rebec A., Repar
U., Rigler A. J., Rihar B.,
Rozman F., Rus druž.(2x),
Sajovic I., Salezijanska
skupnost (Maribor, Rakov-
nik, Trstenik), Sarjaš I., Sed-
mak F., Simončič S., Skebe
J., Skominšek M., Skornšek
M., Skrinjar druž., Skubic
M.(2x), Smrekar A., So-
bočan M., Soddec F., Ste-
fanič M., Stiplovšek I., Strle
M., Striša druž., Svetko A.,
Šarjaš J. in M., Ščap C.,
Šega A., Šeme druž., Šepec
M., Šifer M., Šimnic druž.,
Škafar druž., Škofljanc M.,
Škrabec D. J., Škulj F.,
Šmalc M., Šolske sestre,
Šorn J.(2x), Špes I., Špilak I.
V., Šraj M. A., Tacer M., Teht
L., Tofant M., Tomažič M.,
Tomišč M., Toplak M., Tram-
puž druž., Tratnik D., Trček
F., Tršan druž., Urbanc M.,
Ušeničnik druž.(2x), M., Va-
gner P., Valant M., Vergelj
M.(3x), Vidmar F., Vodovnik
M., Vojska P., Volpi druž.,
Vreček J., Vučko V., Zadra-
vec T., Zagajšek N., Zajec
C.(2x), Zakovec M., Zalaznik
V., Zaleznik T., Zalokar J.,
Završnik E., Zelič K.(2x) Z.,
Zmet V., Zore N., Zorec J.,
Zupanc A., Zupančič F. J.
M.(3x), Žalik G., Žerdin C. in
V., Žižek K., Žmuc A., Župni-
je (Slovenske Konjice-ro-
marji, Šentilj-romarji,
Šentrupert)

in več neimenovanih
dobrotnikov, molivcev za du-
hovne poklice oz. bralcev
Salezijanskega vestnika.

Vsem darovalcem iskre-
na hvala in Bog vam povrni.

Rafko Mrzel

r. 14. IX. 1912 - + 8. IV. 1994

Očetu Ja-
nezu in materi
Mariji r. Guštin
s Kamnega
Vrha 15 v žup-
niji sv. Križa v
Gabrovki se
najbrž tistega
davnega leta
1912 niti sanja-
lo ni, da bo nji-
hov sin Rafko
ponesel slavo

domače vasi daleč v svet in da bodo
njegovo ime izgovarjali z velikim
spoštovanjem in ljubeznijo v Makau,
Hongkongu in najbolj na Filipinih.

Pogrebna slovesnost je bolj izzve-
nela v slavlje, saj so se Bogu zahvaljevali
za dobroto in plemenitost rajnega Rafka,
čigar ljubezen so tolikokrat živo občuti-
li, najprej sobratje salezijanci, potem pa
njegovi priljubljeni reveži.

Salezijansko pot je začel leta 1934 na
Rakovniku, nadaljeval na Radni, kjer je
1938 postal salezijanec, sobrat pomočnik.
Že naslednje leto ga je pot vodila v
misijone, najprej v Makao, v petdesetih
letih v Hongkong, kjer je nekaj časa
deloval skupaj z misijonarjem g. Andre-
jem Majcnom. Leta 1955 pa je že na
Filipinih, kjer bo do konca življenja
razdajal samega sebe in vse, kar mu bodo
darovali dobrotniki, svojim dragim re-
vežem, ki jih je ljubil na poseben način.
Res, bil je prijatelj ubogih.

Bil je izvrsten krojaški mojster, ki
pa ni bil najprej krojač, temveč goreč
oznanjevalec evangelija s svojo srčno
dobroto in plemenitostjo.

Dokler je le mogel, je prihajal v
domovino, na Kamni Vrh, kjer živi sestra
Ivanka. Toda srce je zadnja leta pešalo.
Končno je 8. aprila odpovedalo. Tako je
odšel še eden velikih slovenskih misijo-
narjev. Počiva med misijonarji in do-
mačini na pokopališču v Manili, saj se niti
po smrti ne bi hotel ločiti od svojih
ljubljenih sirot, ki so ga vzljubili kot očeta.

Naj pri Bogu posreduje za nove
duhovne poklice, zlasti misijske, ki
bi kot on nadaljevali odrešilno delo
Jezusovih apostolov. Naj počiva v
Božjem miru.

T. C.

Franc Žibert

r. 7. I. 1909 - + 12. IV. 1994

Reberškov ata iz Zajasovnika pri
Trojanah je po dolgi in mučni bolezni
dospel na vrh Kalvarije. Rodil se je v

župniji Raka na Dolenjskem kot sedmi
otrok v družini. Kot fant se je pri
nekem vaščanu naučil mizarskih del;
znal je narediti marsikaj. Tik pred
drugo svetovno vojno je zaslutl nevar-
nost in z nekaj prijatelji odšel v
Nemčijo. Tam je preživel vojna leta v
tovarni.

Leta 1949 je v Zajasovniku spo-
znal dekle, s katerim sta si pred Bogom
obljubila zvestobo in ustvarila skro-
men, a topel dom. Postal je priljubljen,
saj je bil vesele narave, družaben,
preprost, delaven, dostopen za vsako-
gar. Bil je človek velikih idealov,
globoko veren, skrajno pošten in zvest
v svojih dolžnostih, ni poznal zamere,
še manj maščevanja. Njegovo načelo
je bilo: biti dober z vsemi. To je znal
pokazati na mnogo načinov: nikoli ni
bil z nikomer v sporu, vedno je bil
pripravljen pomagati...

Zelo rad je prihajal k Mariji
Pomočnici na Rakovnik. Kot član
molivcev za duhovne poklice je znal iz
molitve in zaupanja v Boga črpati moč
za premagovanje vsakdanjih težav. V
zakonu se je rodilo pet otrok (prva je
umrla v sedmem mesecu). Vedno se je
trudil, da bi posredoval otrokom tiste
vrednote, iz katerih je tudi sam živel.
Iskreno je bil Bogu hvaležen za duhov-
ni poklic dveh hčerk, ki sta redovnici
pri hčerah Marije Pomočnice.

Po 70. letu starosti je začel počasi
pešati. Tudi tokrat je pokazal posebno
sposobnost in hvaležno sprejemati iz
Božjih rok vse, tudi trpljenje.

Priporočamo ga v molitev in hva-
ležen spomin.

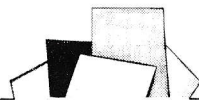
s. M. Ž.

Janez Vrabčenkaj

r. 8. III. 1915 - + 19. V. 1994

Rajni oče s. Ažbete, hčere Marije
Pomočnice, je v svojem življenju
otroško ljubil Marijo Pomočnico, ki se
ji je izročal z besedami: "Upam, da
nam je Marija blizu, saj je naša
najmlajša hčerka Ažbete redovnica,
hči Marije Pomočnice. Darovali smo
jo Bogu, ona prosi za nas!" To
zaupanje v Marijo mu je dajalo moči v
težki in hudi boleznini.

Po rodu je bil Slovak. Živel je v
slovaški vasi Selenči (Vojvodina). Bil
je plemenit, pobožen in marljiv kmečki
oče. Z dobro mamo sta vzgojila štiri
otroke, sina in tri hčerke. Svoje otroke
in vnuke je nesebično ljubil; vsi so se
čutili ob njem doma. Še pred smrtjo je
sinu priporočal: "Ljubite se med seboj
in si pomagajte!" Hči redovnica mu je
bila v največjo tolažbo, posebno v hudi

bolezni. Zaradi težkih vojnih razmer ga ni mogla obiskati dolga štiri leta. Končno ji ga je po Božji dobroti uspelo videti pred veliko nočjo. Tako se mu je izpolnila tiha in tudi zadnja želja. Ponavljal je: "Ne bojim se smrti, pričakujem ta trenutek, saj moja hči Ažbeta moli zame."

Bil je priljubljen med sovaščani, ki so ga pospremili na božjo njivo, kjer počiva in čaka vstajenja. Dobri Bog mu bodi za vse bogat plačnik.

sestre HMP, Bled

Terezija Sraka

r. 13. X. 1913 - + 23. V. 1994

Zaspala mamica si zlata,/ zaprla trudne si oči,/ naj Bog odpre ti rajska vrata/ to iz srca želimo vsi. S temi besedami se poslavlja ob verne kmečke prekmurske matere škof dr. Jože Smej. S temi besedami se poslavljamo od predrage Srakove mame, ki je zagledala luč življenja na Melincih pred 80-imi leti.

Zakonsko zvezo sta sklenila z Andrejem Srakom iz Gančan leta 1936. V zakonu sta z veseljem sprejela deset otrok, od katerih je ena deklica umrla takoj po krstu. Toda ta zakonska skupnost je trajala samo 14 let, mož je umrl leta 1949; mama je ostala sama z devetimi nepreskrbljenimi otroki. Prevezla je vlogo obeh. Zgledno je gospodarila na kmetiji. Skromna, tiha, ponižna in velika žena po duhu je znala premagovati vse težave.

Otroci so se skoraj vsi z njeno materinsko zavzetostjo visoko izšolali. V srcu je nosila skrito željo, da bi dobri Bog sprejel katerega njenih otrok v svoj vinograd. Bog je uslišal njeno molitev in žrtev. Najstarejša, Marjetka, je postala redovnica pri hčerah Marije Pomočnice, Jože salezijanec, Janez pa jezuit. Z ljubeznijo je sprejemala v svoje toplo domače ognjišče tudi vnuke. Že bolehnja jih je vzgajala. Tako se ji je uresničila še zadnja velika želja; vnukinja Danijela je vstopila k sestram hčeram Marije Pomočnice. To je mati duhovnih poklicev.

Hvala vam, mati, in Bog vam povrni za darove, s katerimi ste obogatili slovenske Cerkve. Hvala vam za vse, kar ste dobrega storili svojim sovaščanom. Zbogom, mama, trdna korenina krščanskih mater. Želim vam miren počitek in sladko spanje pri nebeškem Očetu.

Pokopana je na pokopališču na Melincih v župniji Beltinci.

Andrej Zadravec

Dragi naši salezijanci in sestre Marije Pomočnice na Rakovniku!

Smo v času pričakanja..., z novim upanjem, da se bo zgodilo kaj dobrega, kaj plemenitega za nas vse. Tudi vi veliko pripomorate k temu: ko berem čudovite knjige kot so Andrej Majcen - vietnamski don Bosko, novejša Dr. Janez Janež - utrinek božje dobrote... Letos nas je obiskal g. Pavel Bernik, ki nas je seznanil s svojim pričevanjem za Kristusa in bližnjega. Koliko truda imate z mladimi.

Tudi težave pridejo, kdo jih pa nima, a z Marijo in z njenim Sinom premagamo vse. Zavzemati se za dobro na vsakem koraku. Koliko mladih je zašlo, koliko mladih ne vidi izhoda, brezposelnost, mamila, odtujenost od vere. Premalo smo jim dali. Kakšni zgledi so nam bili stari starši, sorodniki. Še sedaj nas spremljajo njihova dejanja, njihove molitve in priprošnje. Tudi oni so romali v Marijine cerkve in pripovedovali, s kakšnim zaupanjem so prosili Marijo. Tudi vaš zgled nam je v spodbudo, ko ste se odzvali don Boskovemu klicu in se trudite za mlade. Da bi mladi našli tudi duhovno oporo na svoji poti, da bi se odločali za življenje, da ne bi delali splavov. Da bi mlada mamica začutila tisto lepo poslanstvo, ki ga ji je Bog pripravil v malem bitjecu.

O Gospod, prižgi jim lučko, ki jim bo osvetlila življenje, dajala upanje, radosti življenja, tudi v temnih dneh življenja. In z Marijo prosimo zanje. Oni so prihodnji rodovi.

Pri vašem delu vam želim vsem skupaj od najvišjih predstojnikov do najmanjših še veliko Božjega blagoslova in Marijinega varstva, novih navdihov in žara Njegove ljubezni. Kdor vse upa, vse premore v Njem.

Tudi pri svetniških kandidatih vas v vsem podpiram in se pridružujem pri predlaganju za razglasitev. Kaj nam manjka? Manjka nam ljudi, ki bi ljudem pripovedovali, ki bi ljudi ozaveščali, kaj so mnogi naredili. Bil je čas tihote, sedaj je čas, da se vse to pove. Včasih so množice predlagale že v njihovem času delovanja za svetnike ali blažene. Naj nam Bog in Marija pomagata pri teh prizadevanjih.

Shvaležnostjo in priprošnjo v vašo molitev vas najiskreje pozdravljam.

Zinka Kočevar

Spoštovani gospod!

Hvaležni smo vam, da nam že veliko let pošiljate Salezijanski vestnik na naslov mojega sina Zorana. Toliko lepega preberemo v njem. Hvaležni smo tudi Bogu, da je še veliko dobrih ljudi na svetu. Tudi jaz sem imela sedem otrok, ki so hvala Bogu ostali na dobri poti. Sedaj imam 16 vnukov. Sin Zoran je v tretjem letniku Teološke fakultete v Ljubljani.

Prosim vas, spominite se nas kdaj v molitvi.

Prilagam majhen dar za Vestnik in vas hvaležno pozdravljam.

Zorka Zarnik

Pozdravljeni!

Rad bi se vam zahvalil, ker mi pošiljate ta Vestnik in mi je tudi všeč. Zato pa pošiljam dva tisoč tolarjev. Če bi imeli, bi poslal več, a mora od atijeve pokojnine živeti osem ljudi.

Janez Mulej

Častiti gospod!

Iskrene pozdrave vam in vašim sodelavcem!

Lepa hvala za Salezijanski vestnik, ki mi ga pošiljate. Veliko je lepega, koristnega branja. Posodim ga tudi prijateljem; jim je zelo všeč in jim mnogo pomeni. Tudi Prijatelj imam naročenega. Stara sem 91 let, veliko čitam (brez očal). Hvala Bogu in Mariji, moji krstni patroni, pomočnici kristjanov. Upam, da prejmete skromen prispevek. Ljubi Bog naj vam podari dušno in telesno zdravje, saj je neskončno bogat.

Priporočam se vam v molitev. Hvaležna 91-letna sotrudnica

Marija Dolinar, in tudi moji prijateljici Marjeta in Amalija. Z Bogom!

Spoštovani!

Pošiljam vam dar za Salezijanski vestnik; v redu ga dobim, prav prisrčna hvala zanj. Sicer ga težko berem zaradi mrene na očesu. V oktobru grem na operacijo; stara bom pa že 92 let. V spomin so mi šle vse lepe slovenosti, ko sem služila v Ljubljani. Sedaj sem doma, pa ne morem k vam v cerkev. V Šentjošt me pa pelje od nečakanje sin vsako nedeljo. Tako, prisrčno vas vse pozdravljam in vam želim vliko uspeha pri mladini, ki je potrebna dobrih nasvetov. Bog vas živi!

Ana Tominec

SALEZIJANSKI KOLEDAR

Julij

- 5. sv. Ciril in Metod,
zavetnika salezijanske
inšpektorije v Ljubljani
- 24. spominski dan
Marije Pomočnice
- 31. zadanja nedelja,
na Rakovniku ob 14.30

avgust

- 24. spominski dan
Marije Pomočnice
- 28. zadnja nedelja,
na Rakovniku ob 14.30

VERŽEJ

Vsako zadnjo nedeljo
v mesecu
je molitveni shod molivcev
in sodelavcev
ob 14. uri.

Vabljeni!

MLADINSKA DUHOVNA SREČANJA

POHORJE

17. - 20. julij:
4. - 8. razred

Dominikov dom na Pohorju
pri MB koči. Dostop:
v Hočah pri MB zaviti
na Pohorje - Areh.
Avtobus iz MB na Pohorje
(Areh) ob 16.00 na peronu
števil. 2/3 do postaje Fram-
ski slap (križišče), potem še
ca. 25 min. peš po cesti v
smeri Glažute (Kagarjev -
Dominikov dom),
ali 10 minut po bližnjici.

TRSTENIK

29. junij - 02. julij:
4. - 7. razred

Vasica (mežnarja pri cerkvi)
pri Kranju ob vznožju
Storžiča. Avtobus
(peron 7-9) iz Ljubljane
v smeri Kranj - Golnik
ob 17.45.

KOPRIVNIK

25. julij - 28. julij
29. julij - 01. avgust

za fante in dekleta
končanega 8. razreda
in srednješolce.
Avtobus iz Ljubljane
v Bohinjsko Bistrico
ob 12. ali 13. uri,
iz Boh. Bistrice
na Koprivnik (Gorjuše)
ob 14. ali 15. uri.

BLED

10. - 13. julij: 4. - 7. razred

Avtobus iz Ljubljane
(peron 7-9) pelje vsako uro,
na Bledu bo nekdo čakal na
postaji in pospremil
na Partizansko ulico 6,
kjer imajo svoj Dom
duhovnih vaj sestre
salezijanke.
Začetek vedno proti večeru
(med 17. in 19. uro), sklep s
kosilom.

KUREŠČEK

Molitvena sečanja
za duhovne poklice
na Kureščku so vsako
tretjo sredo v mesecu:

16. julija,
20. avgusta,
17. septembra;

z začetkom ob 10. uri.

Gospod, naš Gospod, kako čudovito je tvoje ime po vsej zemlji!
Svoje veličastvo si povzdignil nad nebesa.
Glej, gledam nebo, delo tvojih prstov, luno in zvezde, ki si jih postavil;
kaj je človek, da nanj misliš, sin človekov, da se zanj zavzemaš?
Le malo nižjega od Boga si ga naredil,
s slavo in častjo si ga okronal.
Gospod, naš Gospod,
kako čudovito je tvoje ime po vsej zemlji!